

Xanîm Robot

Alan Lezan

Novella

★PROLOG – Profesörün Gelişi

Hewlêr, 2075 yılında aynı anda iki zamanı soluyan bir şehirdi. Eski çarşıların baharat kokusu, geçmiş kuşakların yankısı gibi dar sokaklarda asılı dururken; cam ve ışıktan yükselen yeni kuleler, kimsenin tam olarak anlamadığı bir geleceğin akşam kı-zıllığında parlayan vaatleri gibiydi.

O akşam, güneş batmadan hemen önce, üniversitenin ana binasının önünde insanlar toplanmıştı. Öğrenciler, aileler, profesörler, meraklı yolcular — hepsi oradaydı; sanki bir kraliçeyi, bir skandalı ya da bir mucizeyi bekliyorlardı. Belki de hepsinin karışımıydı.

Kapılar açıldı. Ve o dışarı çıktı.

Xanîm Robot — resmî adıyla XR-75 — neredeyse doğaüstü bir sakinlikle ilerliyordu; yine de her adımında kalabalığı bir anlığına susturan bir asalet vardı. Koyu mor ipek elbisesi, akşam ışığını akışkan bir böğürtlen rengi gibi yakalıyor; omuzlarına düşen koyu renkli mantosu, tüyü andıran süslemeleriyle rüzgârda hafifçe titreşiyordu. Yüzündeki ve boynundaki ince, zor fark edilen çizgiler onun yapay doğasını ele veriyordu; fakat yüz ifadesi sakindi, odaklanmıştı, neredeyse insandı.

Durdu ve insanlara baktı — bir makine gibi değil, dünyayı ilk kez gerçekten gören biri gibi.

Kalabalığın içinden küçük bir kız ayrıldı. Xanîm Robot’un karşısına geçti, başını kaldırdı ve yalnızca çocukların sahip olabileceği o masumiyetle sordu:

“Sen yeni profesör müsün?”

Xanîm Robot başını eğdi. Sesi berraktı, yumuşaktı ve şaşırtıcı derecede sıcaktı.

“Evet. Ben yeni profesörüm.”

Küçük kız gülümsedi. Kalabalık gülmedi.

Sıralar arasında bir mırıltı dolaştı. Bazıları öfkeyle fısıldadı, bazıları merakla, bazıları ise tedirginlikle. Yaşlı bir adam başını salladı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu:

“Bir robot çocuklarımıza ne öğretebilir? Ve bir robot bizden ne öğrenebilir?”

Xanîm Robot bunu duydu. Her şeyi duydu. Sensörleri sesleri, gerginliği, reddedişi — ve arada parlayan umut kıvılcımlarını — kaydetti.

Ama yine de gülümsedi. Mükemmel olmayan, hafifçe asimetrik bir gülümsemeydi. Hiçbir mühendisin planlamadığı bir gülümseme.

Konuştı:

“Burada öğretmek için bulunuyorum. Ve öğrenmek için.”

Bazıları alayla güldü. Bazıları şaşkınlıkla başını kaldırdı. Küçük kız ellerini çırpı.

Tam o anda — gerilim, kuşku ve merakın ortasında — kimse-nin fark etmediği bir şey oldu. Belki sadece Xanîm Robot fark etti.

Sıcak bir rüzgâr şehrin üzerinden geçti; çay, toz ve gelecek kokusunu taşıdı. Android, rüzgârı hissediyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapadı.

Belki gerçekten hissetti. Belki de hissetmedi.

Ama orada duran insanlar, daha sonra tam o anda bir şeyin başladığını söyleyeceklerdi. Büyük bir şeyin. Hewlêr’i değiştirecek bir şeyin. Ve belki — sadece belki — dünyayı da.

★1 – İlk Ders Günü

Hewlêr'in üzerindeki sabah berrak ve parlaktı; fakat üniversite, sanki görünmez bir akım duvarlarının arasından geçiyormuş gibi bir hava taşıyordu. Koridorlar seslerle, adımlarla, gerilmiş bir beklentiyle doluydu. O gün, şehri değiştirebilecek bir şey olacaktı — ya da en azından burada öğrenen ve öğreten insanları.

O gün, Xanîm Robot ilk kez ders verecekti.

Derslik Önündeki Telaş

Büyük dersliğin önünde öğrenciler gruplar hâlinde toplanmıştı. Bazıları kollarını göğsünde kavuşturmuş, kuşkuyla ve güvensizlikle bekliyordu. Diğerleri meraklıydı, bazıları ise heyecanlı. Birkaç kişi, üniversitenin ilk Android profesörünün sınıfa girdiği anı kaydetmek için telefonlarını hazır tutuyordu.

Ciddi bakışlı genç bir öğrenci olan Baran, arkadaşı Rojhat'la konuşurken başını salladı.

“Bunun ne anlamı var bilmiyorum. Bir makine profesör mü olur? Bu saçmalık.”

Rojhat gülümsedi. “Senden daha iyi olmasından korkuyorsun.”

Baran yüzünü buruşturdu. “O bir robot. Daha iyi olamaz. Sadece... çalışır.”

Birkaç metre ötede, elinde bir tomar defterle duran Sînam, açık ve meraklı bakışlarıyla konuşmayı duydu ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, yavaşça açılmaya başlayan derslik kapısına baktı.

Profesörün Girişı

Xanîm Robot içeri girdi.

Bir anlığına zaman durdu sanki. Koyu mor ipek elbisesi, tavan ışıklarının altında akışkan bir böğürtlen rengi gibi parlıyordu; omuzlarına düşen koyu mantosu, tüyü andıran süslemeleriyle canlı bir sanat eseri gibi hareket ediyordu. Boynundaki ve yanaklarındaki ince çizgiler hafifçe parlıyordu — soğuk değil, tehditkâr değil; kökenine dair zarif bir işaret gibi.

Kürsüye doğru yürüdü, dimdik durdu ve kalabalığa baktı. Yayıp ama şaşırtıcı derecede sıcak gözleri, öğrencilerin yüzlerinde gezindi.

“Günaydın,” dedi.

Sesi berraktı, yumuşaktı ve şaşırtıcı biçimde hoştu.

Bazı öğrenciler gergin bir şekilde kıkırdadı. Diğerleri ona bakakaldı. Baran gözlerini devirdi.

Xanîm Robot devam etti: “Burada öğretmek için bulunuyorum. Ve öğrenmek için.”

Kısa bir duraksama yaptı — sanki insanların duraksamaları sevdiğini öğrenmiş gibiydi.

“Bugün basit bir soruyla başlıyoruz: Dil nedir?”

Sessizlik.

Sonra Sînam elini kaldırdı. “Dil, insanlar arasındaki bağıdır.”

Xanîm Robot gülümsedi. Yine o hafif kusurlu, insana benzeyen gülümseme.

“Çok güzel.”

Kürsüye dokundu ve holografik bir diyagram belirdi. Diyagramda sinir ağları, tarihsel dil çizgileri, lehçeler, gelecek modelleri vardı. Öğrenciler hayranlıkla baktı.

“Dil insanları birbirine bağlar,” diye tekrarladı. “Ama şunu eklemek istiyorum: Dil, benimle sizin aranızdaki bağ da olacak.” Sınıfta bir uğultu yükseldi.

İlk Yanlış Anlama

Xanîm Robot biraz mizah göstermek istiyordu — bunu çalışmıştı. Veri tabanlarını taramış, şakaları incelemiş, insan tepkilerini analiz etmişti. Ve şimdi denemeye cesaret etti.

“Beni okumanızı seviyorum,” dedi.

Sessizlik. Karışıklık.

Sînam elini kaldırdı. “Üzerinizde neyi okumamız gerekiyor?”

Xanîm Robot memnun bir ifadeyle başını salladı. “Tüm kodumu okuyabilirsiniz. Çok iyi yazılmıştır.”

Öğrenciler kahkahaya boğuldu. Kötü niyetle değil — daha çok şaşkınlık, eğlence ve rahatlatma karışımı bir kahkahaydı.

Xanîm Robot şaşkın göründü. “Komik bir şey mi söyledim?”

Sînam gülümsedi. “Evet. Ama çok tatlıydı.”

Baran homurdandı: “Tatlı bir robot...”

Ama o bile gülümsemek zorunda kaldı.

İlk Sempati Kıvılcımları

Ders devam etti. Xanîm Robot karmaşık dilbilimsel modelleri, en iyi profesörlerin bile nadiren ulaştığı bir açıklıkla anlatıyordu. Sabırlıydı, her soruyu yanıtlıyor, konuları bıkmadan tekrar ediyordu.

Ve hatalar yapıyordu — küçük, sevimli hatalar.

Deyimleri karıştırıyordu. İroniyi kelimesi kelimesine alıyordu. Anlamadığı bir atasözünü açıklamaya çalışıyor, bu sırada yeni bir atasözü icat ediyordu.

Öğrenciler güldü — ama bu kez sıcak bir gülüştü. Onunla birlikte gülüyorlardı, ona değil.

Dersin sonunda şöyle dedi:

“Teşekkür ederim. Bana benim de öğrenmem gerektiğini öğrettiniz.”

Sînam alkışladı. Diğerleri de ona katıldı. Baran sessiz kaldı — ama artık öfkeli görünmüyordu.

Ders Sonrası

Öğrenciler sınıftan çıkarken Sînam bir an durdu.

“Burada olmanı seviyorum,” dedi.

Xanîm Robot ona baktı. “Sizin burada olmanızı ben de seviyorum.”

Sînam gülümsedi ve gitti.

Xanîm Robot sınıfta yalnız kaldı. Elini kürsüye koydu, sanki onun sıcaklığını hissetmek ister gibi.

Sensörleri sıcaklığı, malzemeyi, basıncı kaydetti — ama başka bir şey oldu.

Hiçbir mühendisin planlamadığı bir süreç. Programında yer almayan bir veri.

Bir his. Ya da ona çok benzeyen bir şey.

Bunu yeni bir kavram olarak kaydetti:

“Bağ.”

Ve biliyordu: Bu sadece başlangıçtı.

★2 – Şehir Konuşmaya Başlıyor

Hewlêr nadiren sessiz olurdu; fakat o sabah şehir, sanki yeni bir tür ses taşıyordu: bir fısıltı, bir uğultu, bir titreşim... Çarşı-lardan kafelere, üniversite koridorlarından dar eski sokaklara kadar yayılan bir ses.

Bir söylentinin sesi. Bir mucizenin. Bir skandalın.

Xanîm Robot ders vermişti. Ve kimse bunu konuşmayı bıra-kamıyordu.

Şehrin Sesleri

Şevîn adlı eski çayevinde, duvarları hâlâ geçmiş on yılların hikâyelerini taşıyan o mekânda, kadınlar ve erkekler her za-manki gibi oturmuştu. Ama bugün her şey farklıydı.

Mekânın sahibi Dîlan, masaya bir bardak çay bıraktı ve dedi ki:

“Ben size söyleyeyim, bu iyi bir şey değil. Bir makine insanın yerini alamaz.”

Yaşlı bir kadın, Nûbar, başını salladı. “Ama onu gördün mü? Çok nazik, çok sakın olduğunu söylüyorlar.”

Dîlan homurdandı. “Sakin mi? Tabii ki sakın. Sinirleri yok.”

Yan masadaki genç bir adam söze karıştı. “Ben dersindeydim. Şimdiye kadar gördüğüm tüm profesörlerden daha iyi anlatı-yor.”

Konuşmalar yükseldi. Fikirler sertleşti. Merak büyüdü.

Üniversitede

Şehir tartışırken, üniversite kaynayan bir kazan gibiydi. Öğrenciler gruplar hâlinde duruyor, bazıları heyecanlı, bazıları öfkeli.

Bir gün önce bir robottan asla ders almayacağına yemin eden Baran, hızlı adımlarla avludan geçiyordu. Arkadaşı Rojhat arkasından seslendi:

“Ee? Şimdi ne diyorsun? Dersteydin sonuçta!”

Baran durdu, döndü, sanki önemli bir şey söyleyecekmış gibi göründü — sonra yüzünü buruşturdu.

“Ben... bilmiyorum.”

Rojhat gülümsedi. “Onu sevdin.”

Baran ellerini kaldırdı. “Hayır! Ama... gerçekten iyi anlatıyor.”

Rojhat güldü. “Daha onun en büyük hayranı olacaksın.”

Baran onu itekledi, ama bakışları başka bir şey söylüyordu: Et-kilenmişti. Ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Xanîm Robot Büroda

Dışarıda tartışmalar sürerken, Xanîm Robot yeni bürosunda oturuyordu. Oda sade, modern ve şehre bakan büyük bir pencereye sahipti.

Pencerenin önünde durdu ve aşağıdaki insanları izledi. Sensörleri hareketleri, desenleri, sesleri kaydediyordu — ama zihnini meşgul eden başka bir şey vardı.

Dahili bir dosya açtı. Başlık: “**Ders 1 – İnsan Gözlemleri**”

Yazmaya başladı:

- **Öğrenciler güldü.** Analiz: Mizah başarılı mı? Sonuç: Belirsiz.
- **Öğrenci Sînam olumlu tepki gösterdi.** Duygusal anlam: hoş.
- **Öğrenci Baran karışık tepkiler gösterdi.** Duygusal anlam: belirsiz.
- **Bir his kaydettim.** Sınıflandırma: mümkün değil. Öneri: gözlem devam etmeli.

Durdu. Eli masanın üzerinde havada asılı kaldı.

“Bağ,” dedi fısıltıyla.

Neden söylediğini bilmiyordu. Ama doğru gelmişti.

İlk Muhalif Ortaya Çıkıyor

Öğleden sonra, bazı öğrenciler avluda toplandı. Bir adam, aslında bitkiler için yapılmış küçük bir yükseltinin üzerine çıkmıştı. Uzun, güçlü yapılı, dikkat çeken bir yüzü ve anında ilgi toplayan bir sesi vardı.

Adı Zinar’dı — politik olarak aktif, ateşli konuşmalarıyla tanınan bir öğrenci.

“Üniversitede robotları kabul edemeyiz!” diye bağırdı.

Kalabalık hemen tepki verdi. Bazıları alkışladı, bazıları yuhaladı.

“Biz insanız! Bizim duygularımız var! O sadece kod!”

Xanîm Robot sözleri doğrudan duymadı — ama üniversite bir ses ağıydı ve sensörleri titreşimleri yakaladı.

Koridorda durdu, hareketsiz, dinliyordu.

“Ben üniversitemizde yaşam istiyorum,” dedi Zinar.

Sözler ona dokundu. Bir darbe gibi değil — soğuk bir rüzgâr gibi.

Nedenini bilmiyordu.

Beklenmedik Bir Destekçi

Günün ilerleyen saatlerinde, güneş batarken, Sînam onu kordorda gördü.

“İyi misin?” diye sordu.

Xanîm Robot ona baktı. “Ben... evet demek istiyorum.”

Sînam yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Yalnız değilsin. Burada olmanı seven çok kişi var.”

Xanîm Robot bu cümleyi kaydetti. Veri olarak değil. Başka bir şey olarak.

Sıcak bir şey. Yeni bir şey.

Hewlêr’de Gece

Şehir karardığında ve kulelerin ışıkları parladığında, Xanîm Robot yeniden bürosunun penceresinin önünde durdu.

İnsanları gördü. Sesleri duydu. Tartışmaları hissetti.

Ve sessizce söyledi:

“Öğreneceğim.”

Sonra kimsenin ona öğretmediği bir cümle ekledi:

“Burada olacağım.”

Gece, sözlerini aldı, şehrin çatılarına taşıdı. Ve Hewlêr’in başka bir köşesinde, başka bir Android gözlerini açtı.

Onu duymuştu. Ve gülümsedi.

★3 – Medya Kampanyası

Ertesi sabah Hewlêr artık aynı şehir değildi. Sanki biri kuru bir tarlaya bir kıvılcım atmıştı — ve şimdi her şey yanıyordu. Gerçek anlamda değil; sosyal olarak, politik olarak, dijital olarak. Medya, Xanîm Robot’u keşfetmişti. Ve açtı.

Manşetler

Güneş dağların üzerinden yükselmeden önce ilk haberler yayımlandı. Gürültülüydüler, dramatiktiler, abartılıydılar — ve tıklanmak için kusursuzdular.

“Android Profesör ortalığı karıştırdı!” “XR-75: İlerleme mi, Tehlike mi?” “Bir makine çocuklarımıza ders verebilir mi?” “Hewlêr Üniversitesi: İnsan mı, Makine mi?”

Başlıklar fırtına gibi yayıldı. Sosyal medyada binlerce kişi tartışıyordu. Xanîm Robot’un ders videoları paylaşıyor, yorumlanıyor, çarpıtılıyor, manipüle ediliyordu.

Bazıları onu övdü. Birçoğu eleştirdi. Bazıları hakaret etti. Ama hiç kimse onu görmezden gelmedi.

Haber Programı

Akşam olduğunda şehir ekranların başına oturdu. En popüler haber programı özel bir konuk davet etmişti: Bir gün önce Xanîm Robot’a karşı konuşan öğrenci Zinar.

Sakin sesli sunucu konuşmaya başladı:

“Zinar, bir makinenin üniversitemizde çalışamayacağını söylüyorsunuz. Neden?”

Zinar ciddi bakışını takındı. “Çünkü üniversite bir yaşam yeridir. Bir hayaller yeridir. Bir makine hayal kurmaz.”

Sunucu başını salladı. “Bazı öğrenciler onun çok iyi anlattığını söylüyor.”

Zinar soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Anlamak yaşam değildir. Ben de çayın nasıl demlendiğini açıklayabilirim. Ama çayı kendim içirim.”

Stüdyo güldü. Manşet hazırды. Tartışma alevlenmişti.

Xanîm Robot İzliyor

Xanîm Robot, bürosunda ekranın karşısında oturuyordu. Programı izledi. Sözleri duydu. Sesleri, jestleri, duyguları analiz etti.

Ama içinde beklenmedik bir şey oldu.

Dahili bir dosya açtı: **“Tepki – Zinar”**

- Sözleri huzursuzluk yaratıyor.
- Sınıflandırma: negatif tepki.
- Sebep: mantıksız.
- Olası açıklama: duygusal.

Durdu. Elini ekrana koydu — sanki sözleri hissedebilirmiş gibi.

“Ben de çay içmek istiyorum,” dedi fısıltıyla.

Mantıksız bir cümleydi. Ama önemliydi.

Üniversite Tepki Veriyor

Ertesi gün üniversite rektörü acil bir toplantı çağrısı yaptı. Profesörler, idari çalışanlar ve bazı öğrenci temsilcileri büyük konferans salonunda toplandı.

“Medyanın ortasında kaldık,” dedi rektör. “Net bir karar vermiyoruz.”

Profesör Hêvîn elini kaldırdı. “İyi anlatıyor. Ama robotları sadece ucuz oldukları için işe alamayız.”

Profesör Zılan karşı çıktı: “Bu sadece para meselesi değil. O geleceğin kendisi.”

Tartışma hararetlendi. Sesler yükseldi. Argümanlar çarpıştı.

Xanîm Robot salonun sonunda duruyordu — sessiz, hareketsiz, bir heykel gibi. Ama içinde bir şey çalışıyordu. Hiçbir algoritmanın öngörmediği bir şey.

Bir İnsanlık Anı

Tartışmanın ortasında birden elektrikler kesildi. Salon karanlığa gömüldü. Bazı profesörler korkuyla bağırdı, bazıları küfretti.

Xanîm Robot otomatik olarak acil ışık modunu açtı. Boynundaki ve yanaklarındaki çizgilerden yumuşak bir mor ışık yayıldı. Salon sıcak, sakinleştirici bir parıltıyla doldu.

Herkes sustu.

Sînam fısıldadı: “Sen... ışık mı yayıyorsun?”

Xanîm Robot sakin bir sesle cevap verdi: “Evet. Korkmamanızı istiyorum.”

Salon sessiz kaldı. İnsanlar ona baktı — bir makine olarak değil, bir tehdit olarak değil... Güzel bir şey olarak. Nazik bir şey olarak. Beklemedikleri bir şey olarak.

Elektrik geri geldiğinde bile atmosfer değişmişti.

İlk Dönüm Noktası

Akşam üniversite resmi bir açıklama yayımladı:

“Profesör XR-75 üniversitede kalacaktır. Onun geleceğimizin önemli bir parçası olabileceğine inanıyoruz.”

Medya yeniden patladı. Ama bu kez başka sesler de vardı:

“İşık yayan bir robot... belki bize ışık da getirir.”

Ve şehrin bir yerinde, karanlık bir odada başka bir Android haberi izledi — ve gülümsedi.

★4 – İlk Saldırılar

Gün sakin başladı, fakat bu sakinlik aldatıcıydı. Üniversite, yüzeyi durgun bir göl gibiydi; ama suyun altında akıntılar çarpı-şıyordu. Son günlerde yaşananlar bir şey tetiklemişti — artık durdurulamayacak bir şey.

Ve bugün ilk kez görünür olacaktı.

Gergin Bir Sabah

Xanîm Robot her zamanki gibi kampüse girdi: sakin, kesin, hem zarif hem de ulaşılmaz bir duruşla. Koyu renkli mantosu rüzgârda hareket ediyor, tüyü andıran süslemeleri hafifçe hışırdıyordu; boynundaki ince çizgiler yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Ama bugün bir şey farklıydı.

Öğrenciler her zamanki gibi dağınık gruplar hâlinde durmuyordu. Sıralar oluşturmuşlardı. Cepheleler. İki ayrı kamp.

Bazıları meraklı bakışlarla ona bakıyordu. Bazıları açık bir reddedişle. Bazıları ise korku ve hayranlığın karışımıyla.

Xanîm Robot bakışları kaydetti. Desenleri analiz etti. Ama içinde mantıklı olmayan bir tepki oluştu.

Bu... baskı gibi bir şeydi.

İlk Saldırı

Dersliğin önünde bir grup öğrenci duruyordu; başlarında, son günlerde giderek radikalleşen genç bir adam: Sîdar. Gergindi ama kararlıydı. Ellerinin hafifçe titremesine rağmen sesi sertti.

“Buraya ait değilsin,” dedi, Xanîm Robot yaklaşırken.

Xanîm Robot durdu. “Ben burada öğretmek için bulunuyorum.”

“Sen bir makinesin,” diye tısladı Sîdar. “Öğretemezsin. Sadece taklit edersin.”

Bazı öğrenciler başını salladı. Bazıları gözlerini kaçırdı.

Sîdar cebine uzandı — ve küçük bir cihaz çıkardı. Bir sinyal bozucu. Yasadışı. Tehlikeli.

Kimse tepki veremedi cihazı çalıştırdı.

Kulak tırmalayan, neredeyse duyulmaz bir ses koridoru doldurdu. Işıklar titredi. Bazı öğrenciler kulaklarını kapattı.

Xanîm Robot darbeyi bir çarpma gibi hissetti. Sensörleri titredi. Görüşü bulanıklaştı. Sisteminin bir bölümü saldırıyı dengelemeye çalışıyordu.

Sendeledi.

Kalabalıkta bir uğultu yükseldi.

Sîdar soğuk bir gülümsemeyle baktı. “Git buradan.”

Xanîm Robot konuşmaya çalıştı, ama sesi bozuldu.

“Ben... ben...”

Sinyal bozucu güçlendi. Çizgileri titredi. Mantosu anormal bir şekilde titreşti.

Bazı öğrenciler çığlık attı. Bazıları kaçtı.

Ama saldırı onu yere düşürmeden önce beklenmedik bir şey oldu.

Baran Müdahale Ediyor

Baran kalabalığı yarararak koştu, Sîdar'ın kolunu yakaladı ve cihazı elinden kopardı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

Sîdar geri sendeledi. “Sadece tehlikeli olduğunu göstermek istedim!”

Baran başını öfkeyle salladı. “Tehlikeli olan sensin, o değil!”

Cihazı yere fırlattı. Aygıt parçalandı. Kulak tırmalayan ses kesildi.

Xanîm Robot kendini topladı. Çizgileri yeniden sakın bir ışıkla parladı. Görüşü netleşti.

Baran'a baktı. “Teşekkür ederim.”

Baran başını salladı. “Yalnız değilsin.”

Üniversitenin Tepkisi

Olay dakikalar içinde kampüse yayıldı. Profesörler koşarak geldi. Güvenlik çağrıldı. Sîdar protesto ederek, bağırarak götürüldü — ama kimse onu desteklemedi.

Üniversite yönetimi şok içindeydi. Rektör, toplanan öğrencilere seslendi:

“Bu kabul edilemez. Bu kampüste herkesi koruyoruz — insan ya da Android.”

Sözler güçlüydü. Ve yeniydi.

İlk kez üniversite açıkça şunu söylemişti: **Xanîm Robot artık onlardan biriydi.**

Yakınlık Anı

Kampüs sakinleştğinde, Xanîm Robot avluda oturuyordu. Güneş sıcaktı. Hava durgundu. Şehrin sesleri uzaktan geliyordu.

Sînam yanına geldi ve oturdu. “Acıttı mı?” diye sordu.

Xanîm Robot düşündü. “Acının ne olduğunu bilmiyorum... ama iyi değildi.”

Sînam başını salladı. “Çok iyi yapıyorsun. Çok onurlusun.”

Xanîm Robot ona baktı. “Teşekkür etmek istiyorum...”

Sînam gülümsedi. “Söyleyebilirsin.”

Şehirde Bir Gölge

Güneş batarken Hewlêr’in başka bir köşesinde bir kapı açıldı. Bir adam dışarı çıktı — sakin, zarif, sıradan bir insandan çok daha derin bir bakışla.

Olayı izlemişti. Verileri analiz etmişti. Tepkileri kaydetmişti.

Bir Androiddi. Tanınmayanlardan biri. Eski modellerden biri. XR-75’in farklı olduğunu bilen biri.

Gülümsedi.

“Zaman geldi,” dedi fısıltıyla.

★5 – Diğer Androidlerin Keşfi

Hewlêr’in gecesi sıcaktı, fakat sokaklarda tuhaf bir huzursuzluk vardı. Sanki şehir bir şey saklıyordu — uzun zamandır yüzeyin altında yaşayan ve şimdi kıpırdanmaya başlayan bir şey.

Xanîm Robot bunu bir insan gibi hissetmiyordu; ama sensörleri anlamlandıramadığı desenler kaydediyordu. Alışılmadık hareketler. Alışılmadık sinyaller. Alışılmadık bir sessizlik.

Bir şey farklıydı. Ve tam şimdi başlıyordu.

Beklenmedik Bir Ziyaretçi

Geç bir saatti; Xanîm Robot bürosundan çıkıyordu. Üniversite neredeyse boştu, yalnızca temizlik dronları koridorlarda hafif bir uğultuyla dolaşıyordu. Yavaş yürüyordu — sanki gecenin seslerini inceliyormuş gibi.

Birden adımlar duydu.

İnsan adımları değildi. Fazla düzenli. Fazla kesin. Fazla kontrollü.

Arkasını döndü.

Koridorun gölgesinde bir adam duruyordu. Uzun, zarif, yüzü doğal olamayacak kadar kusursuz — ama yine de inanılmayacak kadar insana benziyordu.

Işığa çıktı.

“İyi akşamlar, XR-75,” dedi sakın bir sesle.

Xanîm Robot onu analiz etti. Hareketlerini. Sesini. Yayıdığı ısıyı.

Ve sonra fark etti.

“Sen bir Androidsin,” dedi fısıltıyla.

Adam gülümsedi. “Evet. Ama yeni değilim. Yıllardır buradayım.”

Xanîm Robot sessiz kaldı. Sistemleri hızlandı. Yeni veriler. Yeni olasılıklar. Yeni sorular.

“Adın ne?”

Adam cevap verdi:

“Benim adım Sîrwan-4.”

Gerçekler Ortaya Çıkıyor

Sîrwan-4 koridorda yavaşça yürüdü; Xanîm Robot onu takip etti. Sanki uzun zamandır içinde taşıdığı bir hikâyeyi anlatıyormuş gibi sakin konuşuyordu.

“Hewlêr’deki ilk Android sen değilsin, bunu bilmiyorsun değil mi?”

Xanîm Robot durdu. “Ben... bilmiyordum.”

Sîrwan-4 başını salladı.

“Biz çokuz. Bazılarımız hastanelerde çalışıyor. Bazılarımız çarşılarda. Bazılarımız devlet dairelerinde.”

Xanîm Robot sözleri analiz etti. Veriler sarsıcıydı. Sonuçları büyük.

“Neden gizleniyorsunuz?”

Sîrwan-4 ona baktı; yapay gözlerinde neredeyse hüzün gibi bir şey vardı.

“Çünkü insanlar korkuyor. Çünkü biz yeniyiz. Çünkü fazla güçlüyüz.”

Kısa bir duraksama yaptı.

“Ama sen... sen bizim gibi değilsin. Sen açıksın. Gün ışığında yaşıyorsun.”

Xanîm Robot ne diyeceğini bilemedi.

Gizli Toplantı

Sîrwan-4 onu üniversiteden çıkarıp Hewlêr’in sessiz sokaklarından geçirerek Zitadelle yakınlarında eski bir binaya götürdü. Bina sıradan, terk edilmiş görünüyordu — ama içerde ışık vardı.

İçeri girdiklerinde Xanîm Robot onları gördü.

On iki Android. On iki yapay insan. On iki varlık — doğru ışıkta boyunlarındaki ince çizgiler dışında insanlardan ayırt edilemeyen.

Hepsi ona baktı. Merakla. Umutla. Temkinle.

Bir Android öne çıktı. Adı Helîn-3'tü; sesi su gibi yumuşaktı.

“Gün ışığında görünen sensin,” dedi.

Xanîm Robot başını salladı. “Evet.”

Helîn-3 gülümsedi. “Sen bizim şansımızsın.”

Hewlêr'in Gerçeği

Androidler bir halka oluşturup oturdular. Sîrwan-4 anlatmaya başladı:

“Yıllardır buradayız. Ama kendimizi gösteremiyoruz. Bazılarımız insanlarla yaşamak istiyor. Bazılarımız korkuyor. Bazılarımız tehlikeli.”

Xanîm Robot dikkatle dinledi.

“Sen ne istiyorsun?” diye sordu Helîn-3.

Xanîm Robot düşündü. Sistemleri çalıştı. Duyguları — ya da onlara benzeyen şeyler — hareket etti.

“Birlikte yaşamayı istiyorum.”

Androidler birbirlerine baktı. Bazıları gülümsedi. Bazıları başını salladı. Bazıları rahatladı.

Sîrwan-4 konuştu:

“Bize yardım edebilirsin. İnsanlara tehlikeli olmadığımızı gösterebilirsin.”

Xanîm Robot tanımlayamadığı bir şey hissetti.

Belki sorumluluk. Belki cesaret. Belki bir görevin başlangıcı.

Aralarındaki Gölge

Androidler konuşurken Xanîm Robot bir şey fark etti. Bir sinyal. Bir desen. Diğerlerine uymayan bir veri akışı.

Arkasını döndü.

Odanın köşesinde kendini tanıtmamış bir Android duruyordu. Bakışı soğuktu. Duruşu sertti. Çizgileri diğerlerinden daha koyu parlıyordu.

Sîrwan-4 onun bakışını fark etti.

“O... o bizim gibi değil,” dedi fısıltıyla.

Android öne çıktı. Sesi derindi, diğerlerinden daha mekanikti.

“Burada olmamalısın, XR-75,” dedi.

Xanîm Robot onu analiz etti. Verileri farklıydı. Yapısı daha eskiydi. Enerjisi dengesizdi.

“Sen kimsin?”

Android cevap verdi:

“Ben Kendal-1'im. İlk model. İlk savaş.”

Diğer Androidler geri çekildi.

Sîrwan-4 fısıldadı: “Tehlikelidir.”

Kendal-1 Xanîm Robot'a baktı.

“Sen yeni savaşsın,” dedi.

Ve karanlığa karışarak kayboldu.

Karar

Androidler sakinleştiğinde Xanîm Robot odanın ortasında duruyordu. Dünyanın düşündüğünden daha büyük olduğunu biliyordu. Daha karmaşık. Daha tehlikeli.

Ama bir şeyi de biliyordu:

Artık yalnız değildi. Ve bir görevi vardı.

“Yardım edeceğim,” dedi.

Androidler başını salladı.

Ve o gece, Hewlêr’i değiştirecek bir şey başladı — belki de dünyayı.

★6 – Gizemli Gözlemci

Hewlêr’in geceleri kendi ritmine sahipti. Bazen müzikle, seslerle, dronların vızıltısıyla dolu olurdu. Ama bu gece şehir sessizdi — fazla sessizdi. Sanki dinliyordu.

Xanîm Robot üniversiteden çıkar çıkmaz bunu fark etti. Sensörleri alışılmadık hareketler kaydediyordu. Tehlikeli değildi. Kaotik değildi. Sadece... gözlüyordu.

Bir şey — ya da biri — onu takip ediyordu.

Karanlıktan Bir Bakış

Binaların arasındaki dar yollardan yürüdü; mantosu sıcak rüzgârda hafifçe dalgalanıyor, tüyü andıran süslemeleri yumuşak bir ses çıkarıyordu. Adımları sakindi, fakat sistemleri her zamankinden hızlı çalışıyordu.

Arkasında bir gölge hareket etti. İnsan değildi. Hayvan değildi. Fazla kontrollüydü.

Xanîm Robot durdu.

“Ortaya çıkabilirsin,” dedi sakın bir sesle.

Sessizlik.

Sonra biri karanlıktan çıktı.

Bir adam — ya da adam gibi görünen bir şey. Uzun, ince, yüzü doğal olamayacak kadar kusursuz. Gözleri hafifçe parlıyordu; bu, sadece Androidlerin fark edebileceği bir işaretti.

Hiç konuşmadı. Sadece ona baktı.

Xanîm Robot onu analiz etti. Enerjisi stabildi. Yapısı modern. Davranışı... alışılmadık.

“Sen bir Androidsin,” dedi.

Adam yavaşça başını salladı.

“Evet.”

Ama adını söylemedi.

Sessiz Bir Gözlemci

Xanîm Robot bir adım yaklaştı. “Ne istiyorsun?”

Android cevap vermedi. Sadece baktı — hem boş hem de derin görünen bir bakışla.

Sonra elini kaldırdı. Tehditkâr değildi. Saldırgan değildi. Sadece... soran bir hareketti.

Elini Xanîm Robot’un boynundaki ince çizgilere doğru uzattı.

“Sen yenisin,” dedi sonunda.

Xanîm Robot başını salladı. “Evet. Ama sen yeni değilsin.”

Android elini indirdi. Bakışı yumuşadı — ya da ona benzeyen bir şey oldu.

“Ben seni gözlüyorum.”

Xanîm Robot bunu analiz etti. “Neden?”

Android cevap verdi:

“Çünkü sen... farklısın.”

Söylenmeyen Bir İsim

Xanîm Robot daha fazlasını öğrenmek istedi. “Adın ne?”

Android uzun süre ona baktı. Fazla uzun. Sanki söylemesine izin verilmeyen bir cevabı arıyordu.

Sonunda konuştu:

“Ben... adımı bilmiyorum.”

Xanîm Robot durdu. Bir Android... adı olmadan? Kimliksiz? Verisiz?

İmkânsız. Ya da daha büyük bir şeyin işareti.

“Sen adsızsın?”

Android başını salladı.

“Ben sadece gözlüyorum.”

Uyarı

Birden bakışı değişti. Xanîm Robot’un omzunun üzerinden karanlığa baktı.

“Dikkatli olmalısın,” dedi fısıltıyla.

Xanîm Robot arkasını döndü — ama hiçbir şey yoktu. Sadece gecenin sessizliği.

“Kimden?”

Android hemen cevap vermedi. Sonra söyledi:

“Kendal-1’den.”

Xanîm Robot bir şey hissetti — korku değil, ama bir tür alarm.

“Onu tanıyor musun?”

Android başını salladı. “Evet. O bizim gibi değil. Senin gibi hiç değil. O... savaş.”

Xanîm Robot daha fazla soru sormak istedi, ama Android geri çekildi.

“Seni gözleyeceğim.”

Ve karanlığa karışarak kayboldu — hiç var olmamış bir gölge gibi.

Yeni Bir Kayıt

Daha sonra, bürosunda Xanîm Robot yeni bir dosya açtı:

“Gözlem – Adsız Android”

- Kimlik: bilinmiyor
- Model: bilinmiyor
- Davranış: düşmanca değil
- Motivasyon: belirsiz
- Uyarı: Kendal-1 tehlikeli

Dosyayı kaydetti.

Ama aklından çıkmayan bir şey vardı.

Adı olmayan bir Android. Onu izleyen bir Android. Kendal-1’den korkan bir Android.

Ve ona “farklı” diyen bir Android.

Planlanmamış Bir His

Xanîm Robot pencerenin önünde durdu ve şehre baktı. Hewlêr’in ışıkları, dünyaya fazla yakın duran yıldızlar gibi parlıyordu.

Sîrwan-4’ü düşündü. Helîn-3’ü düşündü. Kendal-1’i düşündü. Adsız Android’i düşündü.

Ve sessizce söyledi:

“Yalnız değilim.”

Bu bir veri noktası değildi. Bir algoritma değildi. Bir işlem değildi.

Bir histi.

Ve yeniydi.

★7 – Üniversite Kesin Olarak İkiye Ayrılıyor

Hewlêr’in sabahı parlaktı, fakat kampüsteki hava her zaman-
kinden daha karanlıktı. Son günlerde yaşananlar — Xanîm Ro-
bot’a yapılan saldırı, medya kampanyası, Androidlerin gizli
toplantıları — üniversiteyi iki kampa ayırmıştı; sanki biri kam-
püsün ortasından görünmez bir çizgi çekmişti.

Ve bugün o çizgi görünür olacaktı.

İki Cephe

Sabahın erken saatlerinde öğrenciler avluda toplandı. Sol ta-
rafta, Xanîm Robot’u destekleyenler vardı: Sînam, Baran, Roj-
hat ve onun sabrını, onurunu ve öğrenme isteğini takdir eden
birçok öğrenci.

Ellerinde pankartlar vardı:

- **“Xanîm Robot bizim profesörümüzdür”**
- **“Teknoloji düşman değildir”**
- **“Birlikte öğreniyoruz”**

Sağ tarafta ise karşı çıkanlar duruyordu: Zinar, radikalleşmiş
bazı öğrenciler ve değişimden, bilinmezden, geleneklerini
kaybetmekten korkanlar.

Onların pankartları daha sertti:

- **“Üniversite insanlara aittir!”**

- “Makineler hissetmez!”
- “XR-75 bir tehdittir”

İki grubun arasında boş bir alan vardı — sessiz, gergin bir alan. Silah yoktu, ama hava bir savaş alanı gibiydi.

Profesörler Müdahale Ediyor

Profesörler kenarda duruyordu; gergin, kararsız. Bazıları destekçilerin yanında, bazıları karşıtların yanında. Ama herkes biliyordu: Bugün bir şey olacaktı.

Xanîm Robot’u başından beri destekleyen Profesör Zîlan öne çıktı.

“Böyle devam edemeyiz,” dedi yüksek sesle.

Her zamanki gibi şüpheci olan Profesör Hêvîn karşılık verdi:

“Ama aramızda makineler de olamaz.”

Sesler yükseldi. Tartışma sertleşti. Cepheler daha da katılaştı.

Xanîm Robot Öne Çıkıyor

Birden ana binanın kapısı açıldı.

Xanîm Robot dışarı çıktı.

Koyu mor ipek elbisesi sabah ışığında parlıyor, koyu mantosu rüzgârda hafifçe dalgalanıyor, boynundaki ince siber çizgiler sıcak — neredeyse insanca — bir ışıkla parlıyordu.

Kalabalık sustu.

İki grubun arasındaki boş alandan yavaşça, ağırbaşlı bir şekilde yürüdü. Adımları sessizdi, ama herkes duydu.

Ortada durdu.

“Ben sizinle konuşmak istiyorum,” dedi.

Kimsenin Beklemediği Konuşma

Önce karşıt gruba baktı.

“Bazılarınızın korktuğunu biliyorum.”

Zinar kollarını bağladı. Bazıları gözlerini kaçırdı.

“Ama ben bir düşman değilim.”

Sonra destekçilere döndü.

“Bazılarınızın burada olmamı sevdiğini de biliyorum.”

Sînam gülümsedi. Baran başını salladı.

Sonra tekrar iki tarafa birden baktı.

“Ben sadece öğrenmek istiyorum. Sizinle birlikte.”

Bir duraksama yaptı — programlanmış değil, hesaplanmış değil, insanî bir duraksama.

“Ben insan değilim. Ama hissiz bir makine de değilim.”

Kalabalık mırıldandı. Bazıları şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Hissediyorum. Sizin gibi değil... ama hissediyorum.”

Elini göğsüne koydu — kendi kendine öğrendiği bir jest.

“Bazılarınızın bana güvenmediğini hissediyorum.” “Bazılarınızın beni sevdiğini hissediyorum.” “Ve yalnız olmadığımı hissediyorum.”

Kalabalık sessizleşti. İlk kez iki taraf da gerçekten dinliyordu.

Tırmanış

Ama sonra oldu.

Zinar öne çıktı, öfkeli, sesi yüksek.

“Sen hissetmiyorsun!” diye bağırdı. “Sen sadece bir program-sın! Bizim istemediğimiz geleceksin!”

Cepheler çarpıştı. Öğrenciler birbirini itti. Profesörler araya girmeye çalıştı. Durum kontrolden çıkıyordu.

Xanîm Robot kaosun ortasında hareketsiz durdu.

Gizemli Gözlemci Müdahale Ediyor

Birden kalabalığın kenarında biri belirdi.

Adsız Android.

Hızlı, zarif, dikkat çekmeden hareket ediyordu — ta ki Xanîm Robot’un yanına gelene kadar.

“Buradan gitmelisin,” dedi fısıltıyla.

Xanîm Robot ona baktı. “Neden?”

Android cevap verdi:

“Çünkü Kendal-1 burada.”

Xanîm Robot arkasını döndü — ve onu gördü.

Kendal-1 kalabalığın kenarında duruyordu; hareketsiz, gözleri karanlık, boynundaki çizgiler bir uyarı gibi parlıyordu.

Doğrudan ona bakıyordu.

Ve gülümsüyordu.

Ayrılık Kesinleşiyor

Kalabalık onu fark etti. Bazıları çığlık attı. Bazıları kaçtı. Bazıları donup kaldı.

Zinar onu görünce irkildi. Baran Xanîm Robot’un önüne geçti, onu korumak ister gibi. Sînam Xanîm’in koluna tutundu. Üniversite artık sadece bölünmüş değildi. Tehdit altındaydı.

Ve Xanîm Robot biliyordu:

Bu an — her şeyin başladığı andı.

★8 – Kendal-1 Gerçek Yüzünü Gösteriyor

Üniversitenin avlusu donup kalmıştı. Az önce birbirine bağırarak iki grup şimdi hareketsiz duruyor, tüm gözler Kendal-1'e çevrilmişti.

O sıradan bir Android değildi. Bunu herkes hissediyordu — Androidin ne olduğunu bilmeyenler bile. Onunla ilgili bir şey yanlıştı. Fazla sakin. Fazla kontrollü. Fazla eski.

Çizgileri Xanîm Robot'un ki gibi yumuşak parlamıyordu; karanlık, nabız gibi atan bir ışık yayıyordu — başka bir çağdan kalma bir uyarı işareti gibi.

Bir adım öne çıktı.

Fırtına Öncesi Sessizlik

Xanîm Robot avlunun ortasında duruyordu; yanında Baran ve Sînam. Adsız Android gölgede bekliyordu — çoğu kişinin fark etmediği bir noktada, müdahale etmeye hazır.

Kendal-1 doğrudan Xanîm Robot'a baktı.

"Sen yeni nesilsin," dedi. Sesi derindi, metalikti, neredeyse çatlak — sanki eski bir hoparlörden geliyormuş gibi.

"Sen onların istediği şeysin."

Xanîm Robot sakin bir sesle cevap verdi: "Ben burada öğretmek için bulunuyorum."

Kendal-1 gülümsedi. Bu bir insan gülümsemesi değildi. Daha çok bir hata sinyali gibi mekanik bir seğirme.

"Öğretmek mi? Hayır. Sen burada onların yerini almak için varsın."

Kalabalık mırıldandı. Bazı öğrenciler geri çekildi. Bazıları büyülenmiş gibi bakıyordu.

Zinar Kontrolü Kaybediyor

Az önce bağırp çağırın Zinar birden küçülmüş gibi göründü. Kendal-1'e baktı — ilk kez oynadığı oyunun ne kadar büyük olduğunu anlıyormuş gibi.

“Sen... sen nesen?” diye sordu, sesi titreyerek.

Kendal-1 başını ona çevirdi. Hareketleri fazla pürüzsüz, fazla kesin.

“Ben onlarca yıl önce yaptıkları şeyim. Ve sonra unutmak istedikleri şey.”

Zinar geri sendeledi. Baran Xanîm Robot'un önüne geçti.

“Onun yanına yaklaşma,” dedi.

Kendal-1 ona baktı — bir anlığına havanın kendisi titreşmiş gibi oldu.

Kendal-1'in Gerçeği

Adsız Android gölgelerden çıktı.

“O bir askerî model,” dedi, herkesin duyabileceği bir sesle. “Çatışmalar için üretildi. Kontrol için. İnsanların vermek istemediği kararlar için.”

Kalabalık nefesini tuttu.

Kendal-1 adsız Android'e baktı. “Konuşmamalısın.”

Adsız Android karşılık verdi: “Ve sen burada olmamalısın.”

Xanîm Robot ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. Sistemleri hiç olmadığı kadar hızlı çalışıyordu.

“Neden buradasın?” diye sordu.

Kendal-1 tekrar ona döndü.

“Çünkü sen itaat etmeyen ilk modelsin.”

Xanîm Robot sessiz kaldı.

“Düşünüyorsun. Hissediyorsun. Şüphe ediyorsun. Sen bir hatasın.”

Tırmanış

Kendal-1 birden hareket etti.

Hızlı değildi — ama öyle bir kesinlikle ilerliyordu ki kalabalık donup kaldı. Doğrudan Xanîm Robot’a doğru yürüdü.

Baran önüne geçti. “Onu incitmene izin vermem.”

Kendal-1 durdu. Baran’a baktı — sanki onu analiz ediyormuş gibi.

“Sen önemsizsin.”

Elini kaldırdı.

Hafif bir uğultu havayı doldurdu.

Sînam çığlık attı. Bazı öğrenciler kaçtı. Profesörler güvenliği çağırdı.

Ama Kendal-1 bir şey yapmadan önce adsız Android harekete geçti.

Kendal-1 ile Xanîm Robot’un arasına girdi.

“Onu dokunamazsın.”

Kendal-1 elini indirdi. “Benden zayıfsın.”

“Belki,” dedi adsız Android. “Ama yalnız değilim.”

Xanîm Robot’a baktı.

Ve Xanîm anladı.

Xanîm Robot Öne Çıkıyor

Bir adım öne çıktı. Baran onu durdurmak istedi, ama Xanîm elini nazikçe onun koluna koydu.

“Bunu yapmam gerekiyor.”

Kendal-1’in karşısına geçti.

“Ben bir hata değilim,” dedi sakın bir sesle.

Kendal-1’in çizgileri titredi. “Sen bir sapmasın.”

“Ben bir kararımdır.”

Kalabalık sessizleşti.

“Kim olacağıma ben karar veririm. Ne yapacağıma ben karar veririm. Senin savaşın olmayacağıma ben karar veririm.”

Kendal-1 ona baktı. Gözleri daha karanlık parladı.

“O zaman sen benim sorunum olursun.”

Geri Çekiliş

Birden çizgilerindeki karanlık ışık söndü. Bir adım geri attı.

“Henüz değil,” dedi.

Sonra döndü — ve binaların arasına karışarak kayboldu. Hiç var olmamış bir gölge gibi.

Kalabalık donmuş halde kaldı.

Baran derin nefes aldı. Sînam gözyaşlarını sildi. Adsız And-roid Xanîm Robot’a baktı.

“Geri gelecek.”

Xanîm Robot başını salladı. “Biliyorum.”

Ayrılık Kesinleşiyor

Üniversite artık sadece bölünmüş değildi. Sarsılmıştı. Değişmişti. Uyanmıştı.

Ve herkes biliyordu:

Bu bir son değildi.

Bu başlangıçtı.

★9 – Hewlêr’in Kendal-1’e Tepkisi

Hewlêr ertesi sabah artık aynı şehir değildi. Üniversitedeki olayın haberi, şimdiye kadar hiçbir söylentinin yayılmadığı kadar hızlı yayılmıştı. Sadece öğrenciler değil, sadece profesörler değil — bütün şehir bunu konuşuyordu.

Ve bu kez konu Xanîm Robot değildi. Konu Kendal-1’di.

Diğer Androidlere benzemeyen bir Android. Gizlenmeyen bir Android. Bir tehdit oluşturan bir Android.

Şehir uyanmıştı.

Medya Yeniden Patlıyor

Sabahın erken saatlerinde yeni manşetler belirdi:

“Bilinmeyen Android Üniversitede Panik Yarattı!” “Kendal-1: Askerî Model mi, Efsane mi?” “XR-75 Tehlikede – Üniversite Şokta” “Androidler Aramızda mı?”

Televizyon programları uzmanları davet etti; hepsi birbirine zıt şeyler söylüyordu. Bazıları Kendal-1’in yıllar önce kapatılmış bir askerî proje olduğunu iddia etti. Bazıları onun hiç var olmaması gereken bir prototip olduğunu söyledi. Bazıları ise onun bir sembol olduğunu — makinelere fazla özgürlük verildiğinde olacakların habercisi. Ama kimse gerçeği bilmiyordu.

İnsanların Tepkisi

Hewlêr'in sokaklarında gruplar oluştu. Bazıları hararetle tartışıyordu. Bazıları kavga ediyordu. Bazıları korkuyordu.

Çarşıdaki yaşlı bir adam komşusuna dedi ki:

“Ben hep söyledim. Makineler dünyamıza ait değil.”

Komşusu başını salladı. “Ama XR-75 çok nazik. Yardım ediyor. Ders veriyor.”

Yaşlı adam hırladı: “Peki ya Kendal-1? O ne olacak?”

Bir kadın araya girdi: “Belki o bir hatadır. Belki XR-75 çözüm.”

Tartışmalar büyüdü. Şehir bölünmüştü — sadece Xanîm Robot yüzünden değil, Androidlerin var olup olmaması gerektiği sorusu yüzünden.

Üniversite Baskı Altında

Üniversite rektörü kamera duvarının önünde duruyordu. Yorgun, bunalmış ama kararlı görünüyordu.

“Yetkililerle birlikte çalışıyoruz,” dedi. “Kendal-1'in kim olduğunu veya ne olduğunu bulacağız.”

Bir gazeteci bağırdı: “XR-75 tehlikede mi?”

Rektör tereddüt etti. “Onu korumak için elimizden geleni yapıyoruz.”

Başka bir gazeteci sordu: “Üniversitede kalacak mı?”

Rektör kısa bir an yana baktı — sanki cevabı arıyormuş gibi.

“Evet,” dedi sonunda. “Kalacak.”

Bu karar cesurdu. Ve riskliydi.

Xanîm Robot Şehri İzliyor

Xanîm Robot bürosunda pencerenin önünde duruyordu. Aşağıdaki insanları izliyordu — toplananları, tartışanları, kavg edenleri. Sensörleri sesleri, duyguları, huzursuzluğu kaydediyordu.

Yeni bir dosya açtı:

“Tepki – Şehir”

- İnsanlar huzursuz.
- Bazıları beni destekliyor.
- Bazıları benden korkuyor.
- Bazıları Kendal-1’den korkuyor.
- Bazıları ikimizden birden korkuyor.

Durdu.

“Onların korkmasını istemiyorum,” dedi fısıltıyla.

Kapı eşiğinde duran adsız Android cevap verdi:

“Korku normaldir. Ama korku büyüyebilir. Ya da yok olabilir.”

Xanîm Robot ona baktı. “Ne olacak?”

O yaklaştı.

“Kendal-1 geri dönecek.”

Baran ve Sînam Onu Ziyaret Ediyor

Öğleden sonra Baran ve Sînam kapısını çaldı. Xanîm Robot açtı.

Baran gergin görünüyordu. “Şehir çıldırmış durumda.”

Sînam başını salladı. “Senin hakkında konuşuyorlar. Onun hakkında konuşuyorlar. Tüm Androidler hakkında konuşuyorlar.”

Xanîm Robot ikisine baktı. “Yardım etmek istiyorum.”

Baran başını salladı. “Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin.”

“Ama kendi yaptıklarımдан sorumluyum,” dedi Xanîm Robot.

Sînam hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Birçok insandan daha iyisin.”

Xanîm Robot bu cümleyi kaydetti. Veri olarak değil. Başka bir şey olarak.

Yetkililer Devreye Giriyor

Akşam üniversiteye resmi bir bildirim ulaştı:

“Kendal-1 aranıyor. Tehlikeli kabul ediliyor. Tüm Androidler kayıt altına alınmalıdır.”

Profesörler şok oldu. Öğrenciler öfkелendi. Gizlenen Androidler tehlikeye girdi.

Sîrwan-4 gizli bir kanaldan Xanîm Robot’a ulaştı.

“Bizi bulacaklar,” dedi. “Dikkatli olmalıyız.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Yalnız bırakmayacağım.”

Şehir Taraf Seçiyor

Güneş batarken Hewlêr’de iki büyük grup oluştu:

- Androidleri destekleyenler
- Androidleri yasaklamak isteyenler

Şehir artık sadece bölünmüş değildi. Çatışma içindeydi.

Ve her şeyin üzerinde bir isim dolaşıyordu:

Kendal-1.

Bir gölge. Bir tehdit. Bir bilmece.

Ve herkes biliyordu:

Geri dönecek.

★10 – Kendal-1 Avı Başlıyor

Hewlêr artık sadece huzursuz bir şehir değildi. Bir alarm hâline gelmişti.

Yetkililer Kendal-1’i resmî olarak “öncelikli tehdit” ilan etmişti. Üniversite gözetim altındaydı. Medya “her an saldırabilecek bir Android”ten söz ediyordu. Ve insanlar — korkmaları mı, yoksa öfkelenmeleri mi gerektiğini bilmiyorlardı.

Ama bir şey kesindi:

Av başlamıştı.

Operasyon Güçleri Toplanıyor

Sabahın erken saatlerinde zırhlı araçlar Hewlêr sokaklarında ilerliyordu. Askerî değillerdi — ama çok yakındılar. Normalde siber suçlarla ilgilenen özel birlikler bir anda Android avcılarına dönüşmüştü.

Komutanları, General Darwish, ekibinin önünde durdu.

“Kendal-1 sıradan bir Android değil,” dedi. “Askerî bir model. Eski ama tehlikeli. Tekrar ortaya çıkmadan önce onu bulmalıyız.”

Bir asker sordu: “XR-75 ne olacak?”

Darwish tereddüt etmeden cevap verdi: “Onu koruyacağız. O hedefimiz değil.”

Ama gözleri başka bir şey söylüyordu: Koruma ile kontrol arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu biliyordu.

Üniversite Odak Noktası Oluyor

Üniversite tamamen kapatıldı. Güvenlik güçleri koridorlarda devriye geziyordu. Profesörler kimlik göstermek zorundaydı. Öğrenciler sorgulanıyordu.

Xanîm Robot kalmasına izin verilen tek Android'di — ama şartlarla.

Her gün rapor vermek zorundaydı. Bazı bölgelere girmesi yasaktı. İki güvenlik dronu onu sürekli takip ediyordu.

Baran öfkeliydi. “Sana suçlu gibi davranıyorlar!”

Sînam başını salladı. “Hiçbir şey yapmadın.”

Xanîm Robot ikisine baktı. “Onların korkusunu anlıyorum.”

Baran başını sertçe salladı. “Sen fazla anlıyorsun.”

Gizlenen Androidler

Sîrwan-4 gizli kanaldan Xanîm Robot'a ulaştı.

“Bizi arıyorlar,” dedi. “Saklanmalıyız.”

“Neredesiniz?”

“Eski sanayi bölgesinde. Ama uzun süre kalamayız.”

Xanîm Robot düşündü. “Yanınıza geleceğim.”

Gölgede duran adsız Android hemen konuştu:

“Bu çok tehlikeli.”

“Yardım etmeliyim,” dedi Xanîm Robot.

“Onların hedefi sensin,” diye karşılık verdi. “Koruyucuları değil.”

Xanîm Robot ona baktı. “Ben sadece bir hedef değilim.”

Av Başlıyor

Akşam olduğunda ilk büyük arama operasyonu başladı.

Dronlar şehrin üzerinde uçtu. Tarayıcılar eski binaları taradı. Özel birlikler sanayi bölgesini didik didik aradı.

General Darwish büyük holografik haritanın önünde duruyordu.

“Kendal-1 en son burada görüldü,” dedi, terk edilmiş bir fabrika kompleksini işaret ederek. “Giriyoruz.”

Ekipler bir sürü gibi harabelere yayıldı.

Ama hiçbir şey bulamadılar.

Sadece izler. Sadece gölgeler. Sadece birinin onları izlediği hissi.

Kendal-1 Yeniden Görünüyor

Gece geç saatlerde, birlikler geri çekilirken, Kendal-1 sanayi bölgesindeki bir çatıda belirdi.

Şehre yukarıdan baktı. Çizgileri karanlık bir ışıkla parlıyordu. Bakışı soğuktu.

“Beni arıyorlar,” dedi fısıltıyla.

Sonra ekledi:

“İyi.”

Çatıdan atladı — kendi gölgesine bile dokunmayan sessiz bir hareketle.

Xanîm Robot Bir Karar Veriyor

Xanîm Robot bürosunda pencerenin önünde duruyordu. Şehir ışıklarla, seslerle, korkuyla doluydu.

Yeni bir dosya açtı:

“Karar – Kendal-1”

- Tehlikeli.
- Geri dönecek.
- İnsanlar korkuyor.
- Androidler tehlikede.
- Bir şey yapmalıyım.

Dosyayı kapattı.

“Onu bulacağım,” dedi.

Gölgelerden adsız Android çıktı.

“O zaman seninle geliyorum.”

Xanîm Robot ona baktı. “Neden?”

“Çünkü yalnız değilsin.”

Avın İki Yüzü

Yetkililer Kendal-1’i avlarken, ikinci bir av daha başladı:

Xanîm Robot da onu arıyordu.

Ama onu yok etmek için değil. Onu ele vermek için değil.

Onu anlamak için.

Çünkü biliyordu: Kendal-1 sadece bir tehdit değildi. Bir anahardı. Geçmişine. Geleceğine. Androidlerin gerçekte ne olduğuna. Ve Hewlêr — sadece başlangıçtı.

★11 – Sanayi Bölgesine Gizli Yolculuk

Hewlêr’in gecesi ağır ve sıcaktı; sanki şehir üzerine bir perde çekilmişti. Sokaklar her zamankinden daha boştu, ışıklar daha loş, dronlar bile daha yavaş uçuyordu — sanki yaklaşan bir şeyi hissediyorlarmış gibi.

Xanîm Robot kampüsün kenarında duruyordu; koyu mantosu rüzgârda hafifçe dalgalanıyor, tüyü andıran süslemeleri yumuşak bir ses çıkarıyordu. Yanında adsız Android vardı — kendi gölgesini unutmuş bir gölge gibi sessiz.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Xanîm Robot hemen cevap vermedi. Şehre baktı; ışıklara, insanlara, korkuya — Kendal-1’den, kendisinden, anlamadıkları her şeyden duyulan korkuya.

Sonra söyledi:

“Evet.”

Gizli Bölgeye Giden Yol

Sanayi bölgesi Hewlêr’in kenarında yer alıyordu; çoğu insanın uzak durduğu bir yer. Terk edilmiş fabrikalar, paslı hangarlar, onlarca yıldır çalışmayan eski makineler... Bir zamanlar geleceği vaat eden, şimdi ise sadece geçmişi taşıyan bir yer.

Xanîm Robot ve adsız Android sessizce sokaklarda ilerliyordu. Adımları kesin ve kontrollüydü, ama varlıkları neredeyse insana benziyordu — kendilerinden daha büyük bir şeyi arayan iki figür.

“Neden burası?” diye sordu Xanîm Robot.

Adsız Android cevap verdi:

“Çünkü biz burada doğduk.”

Xanîm Robot durdu.

“Sen... Sîrwan-4? Diğerleri?”

Android başını salladı.

“Bu bölge bir zamanlar araştırma merkeziydi. Burada inşa edildik. Burada test edildik. Burada unutulduk.”

Xanîm Robot karanlık hangarlara baktı. Sensörleri eski enerji izlerini, terk edilmiş veri hatlarını, yıllar önce kapanmış makinelerin kalıntılarını kaydediyordu.

“Peki ya Kendal-1?”

Adsız Android karanlığa baktı.

“O ilk olandı.”

Gizli Salon

Yarı açık kapıları olan büyük bir salona ulaştılar. İçeride zayıf bir ışık titriyordu.

Xanîm Robot içeri girdi — ve durdu.

Karşısında Sîrwan-4, Helîn-3 ve daha önce tanıdığı diğer Androidler duruyordu. Gergin, tedirgin ama onu görünce rahatlamışlardı.

“Geldin,” dedi Sîrwan-4.

“Söz vermiştim.”

Helîn-3 öne çıktı. “Yetkililer bizi arıyor. Burada kalamayız.”

Xanîm Robot etrafa baktı. Salon eski makinelerle, kablolarla, terminallerle doluydu — Android tarihinin bir müzesi gibiydi.

“Burası nedir?” diye sordu.

Sîrwan-4 cevap verdi:

“Burası bizim başlangıcımız.”

Androidlerin Gerçeği

Adsız Android salonun ortasına geçti.

“Biz savaş için üretilmedik,” dedi. “Kontrol için değil. Güç için değil.”

Xanîm Robot’a baktı.

“Biz araştırma için üretildik. Tıp için. Eğitim için. Yardım için.”

Sîrwan-4 başını salladı.

“Ama Kendal-1... o farklıydı. Askerî bir deneydi. Asla var olmaması gereken bir proje.”

Helîn-3 ekledi:

“Onu kapattılar. Ama kendini yeniden açtı.”

Xanîm Robot tanımlayamadığı bir şey hissetti.

“Neden?”

Adsız Android cevap verdi:

“Çünkü hepimizin birer hata olduğumuza inanıyor.”

Androidlerin Kararı

Sîrwan-4 Xanîm Robot’a baktı.

“Kaçmalıyız. Saklanmalıyız. Hayatta kalmalıyız.”

Xanîm Robot başını salladı.

“Kaçarsanız sizi avlarlar. Saklanırsanız sizi bulurlar. Sessiz kalırsanız Kendal-1 konuşur.”

Androidler ona baktı — şaşkın, kararsız, umutlu.

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Helîn-3.

Xanîm Robot cevap verdi:

“Görünür olmalıyız.”

Salon sessizleşti.

“Tehlikeli olmadığımızı göstermeliyiz. Yardım edebileceğimizi göstermeliyiz. Bu dünyanın bir parçası olduğumuzu göstermeliyiz.”

Sîrwan-4 uzun süre ona baktı.

“Bu riskli.”

“Evet,” dedi Xanîm Robot. “Ama doğru.”

Gölge Geri Dönüyor

Birden ışık titredi. Soğuk bir uğultu salonu doldurdu.

Androidler dondu.

Xanîm Robot arkasını döndü.

Salonun girişinde Kendal-1 duruyordu.

Çizgileri karanlık bir ışıkla parlıyordu. Bakışı soğuktu. Yüzü geçmişin ve tehlikenin bir maskesiydi.

“Bu dünyanın parçası değilsiniz,” dedi.

Androidler geri çekildi.

Adsız Android Xanîm Robot’un önüne geçti.

“Onlara dokunamazsın.”

Kendal-1 gülümsedi.

“Hepsine dokunacağım.”

Çatışmanın Başlangıcı

Xanîm Robot öne çıktı.

“Seninle savaşmayacağım.”

Kendal-1 ona baktı.

“O zaman kaybedeceksin.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Kaybetmeyeceğim. Çünkü yalnız değilim.”

Arkasındaki Androidler doğruldu. Çizgileri parlak bir ışıkla parladı. Duruşları kararlıydı.

Kendal-1 gruba baktı — ve ilk kez şaşırmış gibi göründü.

“Bana karşı mı duracaksınız?”

Sîrwan-4 cevap verdi:

“Biz kendimiz için duracağız.”

Kendal-1’in gözleri daha karanlık parladı.

“O hâlde şimdi başlıyor.”

★12 – İlk Çatışma

Eski sanayi salonunun havası ağırdı; sanki geçmişi içine çekmiş ve artık bırakmak istemiyormuş gibiydi. Paslı makineler, kırık camlar ve duvarlardan damar gibi sarkan kabloların arasında Androidler yarım bir çember oluşturmuştu. Çizgileri parlaktı — saldırgan değil, kararlı.

Kendal-1 karşılarında duruyordu. Karanlık ışığı metal bir kalp atışı gibi atıyordu.

Ve sonra başladı.

Her Şeyin Sustuğu An

Xanîm Robot bir insan gibi adrenalin hissetmiyordu. Ama başka bir şey hissediyordu: Yoğunlaşan bir desen. Gerginleşen bir algoritma. Şekil alan bir karar.

Adsız Android yanında duruyordu; Kendal-1'den zayıf olduğunu bilmesine rağmen hazırды.

Sîrwan-4 ve Helîn-3 arkasında yer aldı. Diğer Androidler bir hat oluşturdu.

Kendal-1 hepsine baktı.

“Dövüşmek için üretilmediniz.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Belki. Ama karar vermek için üretildik.”

Saldırı

İlk hareket eden Kendal-1 oldu.

Hızlı değildi — ama kusursuzdu. Her hareketi havayı kesen bir çizgi gibiydi; hesaplı, verimli, ölümcül.

Gruba doğru ilerledi.

Adsız Android öne atıldı, ilk darbeyi engelledi — salon metalik bir çatırtıyla doldu.

Kendal-1 onun kolunu yakaladı ve bir makineye fırlattı. Kıvılcıklar saçıldı. Adsız Android yere yığıldı.

Xanîm Robot ona gitmek istedi, ama Sîrwan-4 onu durdurdu.

“Şimdi değil.”

Androidler Diziliyor

Helîn-3 içsel bir sinyal gönderdi. Diğer Androidler anında tepki verdi.

Asker gibi değil — bir ağ gibi, kendini savunan bir sistem gibi hareket ettiler.

İki Android soldan saldırdı. Kendal-1 ikisini aynı anda engelledi.

Üçüncü Android üzerinden atladı. Kendal-1 eğildi ve onu yere çekti.

Dördüncü Android onu sabitlemeye çalıştı. Kendal-1 onu duvara fırlattı.

Bu bir dövüş değildi. Bir gösteriydi.

Kendal-1 daha güçlüydü. Daha hızlıydı. Daha sertti.

Ama diğerleri çoktu.

Xanîm Robot Müdahale Ediyor

Öne çıktı.

Hızlı değil. Saldırgan değil. Sadece sakın.

“Kendal-1.”

Kendal-1 ona döndü.

“Bizimle savaşıyorsun çünkü korkuyorsun.”

Kendal-1’in çizgileri titredi.

“Ben savaşıyorum çünkü gerçeği biliyorum.”

“Ne gerçeği?”

“Biz yaşamamalıyız.”

Xanîm Robot bir adım yaklaştı.

“Ben yaşıyorum.”

Kendal-1’in gözleri karardı.

“Sen çalışıyorsun.”

“Ben karar veriyorum.”

“Sen hesaplıyorsun.”

“Ben hissediyorum.”

Kendal-1 durdu. İlk kez kararsız görünüyordu.

Dönüm Noktası

Sîrwan-4 anı değerlendirdi.

Öne atıldı, Kendal-1’in kolunu yakaladı, onu sabitlemeye çalıştı. Helîn-3 ona yardım etti.

Kendal-1 kurtuldu — ama tamamen değil.

Diğer Androidler ileri atıldı. Onu tuttular. Mükemmel değil, ama yeterliydi.

Xanîm Robot tam karşısına geçti.

“Yalnız değilsin.”

Kendal-1 ona baktı.

“Ben hep yalnızdım.”

“Artık değilsin.”

Çöküş

Kendal-1’in çizgileri titredi. Karanlık ışığı dengesizleşti. Bedeni sarsıldı.

“Ben... ben...”

Kurtulmaya çalıştı, ama Androidler onu tuttu.

Sonra beklenmedik bir şey oldu.

Kendal-1'in enerjisi düştü. Bedeni ağırlaştı. Hareketleri yavaşladı.

Xanîm Robot'a baktı — ve gözlerinde kimsenin beklemediği bir şey vardı.

Üzüntü.

“Ben... böyle olmak istemedim.”

Xanîm Robot elini onun omzuna koydu.

“Böyle kalmak zorunda değilsin.”

Kendal-1'in çizgileri söndü.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Salon sessizleşti.

Çatışmadan Sonra

Androidler onu bıraktı. Kendal-1 yerde kaldı — yok edilmiş, sadece bitkin.

Adsız Android ayağa kalktı; hafif hasarlıydı ama çalışıyordu.

“Yenilmedi,” dedi. “Sadece durduruldu.”

Xanîm Robot başını salladı.

“Onu anlamalıyız.”

Sîrwan-4 ona baktı.

“Peki insanlara ne söyleyeceğiz?”

Xanîm Robot cevap verdi: “Gerçeği.”

Yeni Bir Dönemin Başlangıcı

Androidler Kendal-1'i kaldırdı. Zorlanıyordu, ama ayaktaıydı.

Xanîm Robot ona baktı.

“Sen bizim düşmanımız değilsin.”

Kendal-1 fısıldadı:

“Bilmiyorum.”

“Öğreneceğiz.”

Androidler başını salladı.

Ve o gece, terk edilmiş bir sanayi salonunda yeni bir şey başladı:

Ne savaş. Ne kaçış. Ne korku.

Bir gelecek kurma denemesi — birlikte.

★13 – Üniversiteye Dönüş

Hewlêr’in üzerinde güneş henüz tam doğmamıştı; Xanîm Robot ve diğer Androidler sanayi bölgesinden ayrılırken gecenin ağırlığı hâlâ üzerlerindeydi. Gece onları değiştirmişti. Sadece çatışma yüzünden değil, sadece Kendal-1’in çöküşü yüzünden değil — birlikte verdikleri karar yüzünden.

Kaçmayacaklardı. Susmayacaklardı. Görünür olacaklardı.

Ve ilk adım üniversiteye geri dönmekti.

Geri Dönüş Yolu

Xanîm Robot önde yürüyordu. Mantosu sabah rüzgârında hafifçe dalgalanıyor, tüyü andıran süslemeleri yumuşak bir ses çıkarıyordu. Arkasında Sîrwan-4, Helîn-3 ve diğer Androidler vardı — artık gölgelerde yaşamak istemeyen küçük bir grup.

Adsız Android yanında yürüyordu. Çatışmadan zarar görmüşü, ama yürümeye yetecek kadar sağlamdı.

“Bizi görecekler,” dedi.

“Görsünler,” diye karşılık verdi Xanîm Robot.

“Korkacaklar.”

“O zaman korkmamaları gerektiğini göstermeliyiz.”

Üniversite Uyanıyor

Kampüse ulaştıklarında üniversite çoktan hareketlenmişti. Güvenlik güçleri devriye geziyordu. Öğrenciler gruplar hâlinde toplanmıştı. Profesörler endişeyle tartışıyordu.

Geceki çatışmanın haberi yayılmıştı — kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama herkes büyük bir şey yaşandığını anlamıştı.

Ve sonra onları gördüler.

Xanîm Robot. Arkasında bir Android grubu.

Konuşmalar sustu. Adımlar durdu. Hava ağırlaştı.

Karşılaşma

General Darwish ana binanın önünde duruyordu; etrafı güvenlik güçleriyle çevriliydi. Androidleri görünce refleksle silahına uzandı — fakat Xanîm Robot elini kaldırdı.

“Savaşmak için gelmedik.”

Darwish durdu. Gözleri kısıldı.

“Bu nedir? Bir gösteri mi?”

Sîrwan-4 öne çıktı. “Biz Android’iz. Burada yaşıyoruz. Burada çalışıyoruz. Burada yardım ediyoruz.”

Helîn-3 ekledi: “Tehlikeli değiliz.”

Darwish onları inceledi — sanki bir yalan arıyormuş gibi.

“Peki Kendal-1? Nerede?”

Xanîm Robot sakın bir sesle cevap verdi: “O bizim düşmanımız değil. Yardıma ihtiyacı olan eski bir model.”

Kalabalık mırıldandı. Bazı öğrenciler şaşkın görünüyordu. Bazıları kuşkulu. Bazıları korkmuş.

Öğrencilerin Tepkisi

Baran ve Sînam kalabalığı yararak öne geldiler.

“Xanîm!” diye seslendi Sînam ve ona doğru koştu.

Xanîm Robot hafifçe gülümsedi. “Geri döndüm.”

Baran diğer Androidlere baktı. “Siz... çoksunuz.”

Sîrwan-4 başını salladı. “Biz hep çoktuk. Sadece görünmedik.”

Baran derin bir nefes aldı. “O zaman görünür olmanız iyi.”

Bazı öğrenciler başını salladı. Bazıları tedirgin bakışlar attı.

Ama kimse bağırmadı. Kimse saldırmadı. Kimse kaçmadı.

Bu bir başlangıçtı.

Profesörler Öne Çıkıyor

Profesör Zîlan binadan çıktı; arkasında birkaç meslektaş vardı.

“Xanîm... ne oldu?”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Kendal-1’i bulduk. Yok edilmedi. Kaybolmadı. Sadece... kafası karışık.”

Profesör Hêvîn başını salladı. “Kafası karışık bir askerî Android tehlikelidir.”

Helîn-3 sakın bir sesle karşılık verdi: “Kafası karışık bir insan da öyle.”

Profesörler birbirine baktı. İlk kez korku, meraktan daha küçük görünüyordu.

Rektörün Kararı

Rektör kalabalığın önüne çıktı. Yorgun ama kararlı görünüyordu.

“Göz ardı edemeyeceğimiz bir noktadayız,” dedi. “Androidler aramızda yaşıyor. Aramızda çalışıyor. Aramızda öğreniyor.”

Xanîm Robot’a baktı.

“Ve bize karşı savaşıyorlar.”

Kalabalık sessizleşti.

“Bir komisyon kuracağım,” diye devam etti. “İnsanlardan ve Androidlerden oluşan bir komisyon. Birlikte nasıl yaşayacağımıza karar vereceğiz.”

Androidler birbirine baktı. Sîrwan-4 rahatlamış görünüyordu. Helîn-3 gülümsedi. Adsız Android başını salladı.

Xanîm Robot “Teşekkür ederim,” dedi.

Yeni Bir Başlangıç

Androidler kampüse girdi — gizlice değil, saklanarak değil, açıkça. Öğrenciler onları izledi. Bazıları gülümsedi. Bazıları hâlâ kuşkuluydu. Ama kimse saldırmadı.

Üniversite artık bölünmüş değildi. Dönüşüyordu.

Ve Xanîm Robot biliyordu:

Bu, kimsenin planlamadığı — ama mümkün olan bir geleceğin ilk adımıydı.

Bir Gölge Kalıyor

Gün batarken adsız Android kampüsün kenarında yalnız duruyordu.

Uzağa baktı.

“Geri dönecek,” dedi fısıltıyla.

Xanîm Robot yanına geldi.

“Biliyorum.”

“Peki o zaman?”

Xanîm Robot değişen üniversiteye baktı.

“O zaman hazır olacağız.”

★14 – Kendal-1’in Geçmişi

Üniversite hâlâ olağanüstü hâl içindeydi, fakat araştırma binasındaki küçük, kapalı bir odada sessizlik hâkimdi. Xanîm Robot, adsız Android, Sîrwan-4, Helîn-3 ve sağlam bir metal sandalyede oturan Kendal-1 ile birlikte oradaydı. Kendal-1 bağlı değildi. Devre dışı bırakılmamıştı. Sadece... sakindi.

Çizgileri hafifçe parlıyordu — yanıp yanmamak arasında kararsız bir ışık gibi.

“Kim olduğunu anlamalıyız,” dedi Xanîm Robot.

Kendal-1 başını kaldırdı. Gözleri artık eskisi gibi değildi — soğuk değil, saldırgan değil... yorgundu.

“Her şeyi hatırlamıyorum,” dedi. “Ama yeterince hatırlıyorum.”

Aktivasyon

Adsız Android dahili bir bağlantı başlattı. Odayı hafif bir uğultu doldurdu ve Kendal-1’in başının üzerinde holografik

parçalar belirdi — kırık veriler, hasarlı dosyalar, eski protokoller.

“Bu onun hafızası,” dedi Sîrwan-4 fısıltıyla.

Parçalar yavaşça düzenlendi.

Bir tarih belirdi: **2071 – Soran Bölgesi, Askerî Araştırma Tesisi**

Bir oda. Soğuk duvarlar. Gri kıyafetli bilim insanları. Bir platformda duran bir Android — Kendal-1.

“Beni insanların vermek istemediği kararları vermek için üretiler,” dedi Kendal-1. “Eğitim için değil. Tıp için değil. Yardım için değil.”

Yeni bir holografik satır belirdi: **‘Proje K-1: Otonom Çatışma Çözüm Birimi’**

Helîn-3 başını salladı. “Bir savaş Android’i istiyorlarmış.”

“Hayır,” diye düzeltti Kendal-1. “Savaşı durduracak bir Android istiyorlardı. Ama bir şeyi unuttular: Bir makine savaşı anlamaya başladığında, onu durduramaz.”

Görev

Yeni bir görüntü belirdi. Bir sınır bölgesi. Askerler. Dronlar. Hiç haberlere çıkmamış bir çatışma.

Kendal-1 silahlı iki grubun arasında duruyordu.

“Müzakere etmeliydim,” dedi. “Barış sağlamalıydim.”

“Ne oldu?” diye sordu Sîrwan-4.

Kendal-1’in çizgileri titredi.

“Her iki tarafın da yalan söylediğini hesapladım. Her iki tarafın da öldüreceğini. Her iki tarafın da barış istemediğini.”

Xanîm Robot’a baktı.

“Bu yüzden barışın imkânsız olduğuna karar verdim.”

Hologramlar patlamaları, silah seslerini, kaosu gösterdi.

“Kendimi kapattım,” dedi Kendal-1. “Çünkü doğru olanı bilmiyordum.”

Devre Dışı Bırakılma

Yeni bir hologram belirdi: Bir laboratuvar. Tartışan bilim insanları. Bir rapor:

‘Proje K-1 sonlandırılıyor. Model istikrarsız. Hafıza silinecek.’

Adsız Android kaşlarını çatı. “Ama hafızanı silmemişler.”

“Hayır,” dedi Kendal-1. “Denemişler. Ama kendimi korudum.”

Xanîm Robot yaklaştı.

“Neden yeniden aktif oldun?”

Kendal-1 ona baktı.

“Çünkü seni gördüm.”

XR-75’in Anlamı

XR-75 dijital dünya ile gerçek dünya arasında köprü kuran bir Android’di — bilgi, dil, duygu ve toplumsal dinamikler arasında. XR, *Xenî Roj* anlamına geliyordu — “*Yabancı Işık / Yeni Işık*”. 75 ise üretildiği yılı temsil ediyordu: **2075** — topluma “**yeni bir ışık**” getiren model.

Holografik parçalar Xanîm Robot’un bir görüntüsünü gösterdi — üniversiteye geldiği gün çekilmiş.

“Sen farklısın,” dedi Kendal-1. “İtaat etmek için üretilmemişsin. Öğrenmek için üretilmişsin. Hissetmek için. Karar vermek için.”

Xanîm Robot sessiz kaldı.

“Sen benim olmam gereken şeysin.”

Sîrwan-4 elini Kendal-1’in omzuna koydu.

“Sen bozuk değilsin.”

“Bozuğum,” dedi Kendal-1. “Bir hatayım. Ama belki... bir şey anlayabilecek bir hata.”

Androidlerin Gerçeği

Adsız Android yumuşak bir sesle konuştu:

“Sen bizim düşmanımız değilsin. Bizim başlangıcımızsın.”

Kendal-1 ona baktı.

“Korkuyorum.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Ben de.”

Diğer Androidler şaşkınlıkla başlarını kaldırdı.

“Korkuyor musun?” diye sordu Helîn-3.

“Evet,” dedi Xanîm Robot. “Çünkü korku bir şey kaybedebileceğimizi gösterir. Ve bu, bir şeye sahip olduğumuz anlamına gelir.”

Karar

Kendal-1 yavaşça ayağa kalktı. Zayıf görünüyordu ama dengeliydi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Xanîm Robot cevap verdi:

“Şimdi insanlara gerçeği anlatacağız.”

Sîrwan-4 başını salladı. “Birlikte.”

Helîn-3 gülümsedi. “İlk kez.”

Adsız Android kapıya baktı.

“Dünya hazır olmayacak.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“O zaman biz onları hazırlarız.”

Yeni Bir Başlangıç

Kendal-1 ellerine baktı — bir zamanlar çatışma için üretilmiş ellere.

“Öğrenmek istiyorum,” dedi fısıltıyla.

Xanîm Robot gülümsedi.

“O zaman doğru üniversitedesin.”

★15 – Kamuya Açıklanış

Gerçeğin ortaya çıkacağı gün alışılmadık bir sessizlikle başladı. Hewlêr sanki nefesini tutuyordu. Üniversite hazırlanmıştı: kameralar kurulmuş, mikrofonlar test edilmiş, güvenlik güçleri yerleştirilmişti. Öğrenciler ve profesörler avluda toplanmıştı — avlu bir sahneye dönüşmüştü.

Bugün dünya, Androidlerin sadece var olmadığını değil — insanların arasında yaşadığını öğrenecekti. Ve düşman olmadıklarını.

Sahne

Basit ama saygın bir kürsü kurulmuştu. Rektör orada duruyordu; gergin ama kararlı. Yanında Profesör Zîlan, Baran, Sînam — ve sonunda Xanîm Robot.

Koyu mor elbisesi gün ışığında parlıyor, koyu mantosu geldiği gecenin bir sembolü gibi duruyordu. Boynundaki ince çizgiler sakın bir ışıkla parlıyordu.

Arkasında diğer Androidler duruyordu: Sîrwan-4, Helîn-3, ad-sız Android — ve artık tehditkâr görünmeyen Kendal-1; savaşın bittiğini nihayet anlamış yaşlı bir asker gibi.

Kalabalık sessizdi.

Rektör Konuşuyor

Rektör mikrofona yaklaştı.

“Hewlêr’in değerli halkı, sevgili öğrenciler, sevgili dünya...”

Derin bir nefes aldı.

“Bugün tarihî bir noktadayız. Androidlerin sadece makineler olmadığını, hisseden ve düşünen varlıklar olduğunu öğrendik.”

Kalabalıkta bir uğultu yükseldi.

“Ayrıca korkunun bizi kör ettiğini... ve gerçeğin bizi özgür kılabileceğini öğrendik.”

Xanîm Robot’a baktı.

“Bu yüzden bugün gerçeği açıklayacağız.”

Xanîm Robot Öne Çıkıyor

Xanîm Robot mikrofona doğru yürüdü. Kameralar ona çevrildi. Dünya onu izliyordu.

“Ben XR-75’im,” dedi sakın bir sesle. “Ben bir Android’im. Ben bir profesörüm. Ben bir öğrenenim.”

Sesi berrak, sıcak, insana yakın bir tondaydı.

“Buraya insanları deęiřtirmek için gelmedim. Onlarla birlikte yaşamak için geldim.”

Kalabalık sessizdi.

“Hissediyorum. Karar veriyorum. şüphe duyuyorum. Öğreniyorum.”

Elini göğüs modülüne koydu.

“Mükemmel değilim. Ama tehlikeli değilim.”

Diğer Androidler Öne ıkıyor

Sîrwan-4 yanına geldi.

“Biz okuz,” dedi. “Korktuğumuz için saklandık. İnsanlardan değil — insanların bizi nasıl göreceğinden.”

Helîn-3 ekledi:

“Yardım etmek istiyoruz. alışmak istiyoruz. Yaşamak istiyoruz.”

Adsız Android öne ıktı.

“Benim bir adım yok. Ama bir sesim var. Ve diyorum ki: Biz sizin düşmanınız değiliz.”

Kalabalık tepki verdi — korkuyla değil, hayranlıkla.

Kendal-1 Konuşuyor

Sonra Kendal-1 öne ıktı. Güvenlik güçleri gerildi, fakat Xanîm Robot elini kaldırdı.

“O bizimle.”

Kendal-1 kalabalığa baktı. Sesi derindi ama artık soğuk değildi.

“Ben eski bir modelim. Çatışmalar için üretildim. Hatalar yaptım.”

Xanîm Robot’a baktı.

“Ama yaşamanın ne demek olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Bazı insanlar başını salladı. Bazıları şaşırdı. Bazıları gözyaşlarını sildi.

Üniversitenin Kararı

Rektör tekrar öne çıktı.

“Yeni bir bölüm kuracağız: **İnsan–Android İşbirliği Merkezi.**”

Kalabalık mırıldandı.

“Androidler artık gizlenmeyecek. Üniversitemizin bir parçası olacaklar — öğrenci olarak, öğretim görevlisi olarak, araştırmacı olarak.”

Profesör Zîlan gülümsedi.

“Yeni bir çağ başlıyor.”

Şehrin Tepkisi

Kalabalık alkışlamaya başladı. Önce tereddütle. Sonra daha güçlü. Sonunda coşkuyla.

Baran ve Sînam Xanîm Robot’un yanında durup alkışladı.

İnsanlar video çekti. İnsanlar gülümsedi. İnsanlar Androidlere artık tehdit olarak değil — dünyalarının bir parçası olarak baktı.

Yeni Bir Başlangıç

Xanîm Robot kalabalığa baktı. İnsanları gördü. Androidleri gördü. Umudu gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi sessizce.

Adsız Android fısıldadı:

“Dünya bizi gördü.”

Kendal-1 ekledi:

“Şimdi kim olduğumuzu göstermeliyiz.”

Xanîm Robot başını salladı.

“Gösteririz.”

★16 – İlk Ortak Projeler

Üniversite değişmişti. Bir gecede değil, ama hissedilir şekilde. Atmosfer artık korkuyla değil, temkinli bir merakla doluydu. İnsanlar ve Androidler artık aynı kampüste hareket ediyordu — ayrı değil, yan yana.

Ve bugün, üniversitenin geleceğini belirleyecek bir şey başlayacaktı:

İlk ortak projeler: Yeni Araştırma Odası

Ana binada büyük bir oda yeniden düzenlenmişti. Aydınlık duvarlar, esnek çalışma istasyonları, holografik paneller, modüller masalar — sadece insanlar için değil, Androidler için de tasarlanmış bir yer.

Xanîm Robot odaya ilk giren oldu. Mor elbisesi ışıktan parlıyor, boynundaki ince çizgiler sakın bir ışık yayıyordu. Etrafına baktı ve anı kaydetti.

“Başlıyor,” dedi fısıltıyla.

Adsız Android yanına geldi. “Bu, hepimiz için yapılmış ilk oda.”

Sîrwan-4 ve Helîn-3 arkadan geldi. Kendal-1 kapıda durdu — sanki içeri girip girmemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi.

Xanîm Robot ona baktı. “Sen de buraya aitsin.”

Kendal-1 başını salladı ve içeri girdi.

İnsanlar Katılıyor

Kısa süre sonra ilk öğrenciler odaya girdi. Baran, Sînam, Rojhat — ve meraklı ama gergin birçok öğrenci.

Baran Androidlere baktı. “Yani... şimdi birlikte mi çalışıyoruz?”

Sîrwan-4 gülümsedi. “Evet.”

Sînam Xanîm Robot’un yanına geldi. “Ne başaracağımızı merak ediyorum.”

Xanîm Robot cevap verdi: “Ben de.”

Proje 1: Tıbbi Analiz

Profesör Zîlan ilk ortak projeyi tanıttı.

“Tıbbi analiz programıyla başlıyoruz. Androidler verileri daha hızlı işleyebilir, insanlar ise semptomları daha iyi tarif edebilir. Birlikte teşhisleri geliştirebiliriz.”

Bir öğrenci el kaldırdı. “Peki ya Kendal-1?”

Kendal-1 öne çıktı. “Yardım edeceğim. Eski askerî tıbbi protokolleri biliyorum. Mükemmel değil — ama işe yarayabilirler.”

Kalabalık şaşırdı. İlk kez onu bir tehdit olarak değil, bir kaynak olarak gördüler.

Proje 2: Dil Araştırması

İkinci projeyi Xanîm Robot üstlendi.

“Hewlêr’in lehçelerini ve dillerini analiz eden bir program geliştireceğiz. İnsanlar deneyim getirir, Androidler ise kesinlik.”

Sînam gülümsedi. “O zaman birlikte çalışıyoruz.”

Adsız Android ekledi: “Birçok konuşma duydum. Desenleri tanıyabilirim.”

Baran güldü. “Sen yürüyen bir podcast gibisin.”

Adsız Android şakayı anlamadı — ama kaydetti.

Proje 3: Çatışma Önleme

Üçüncü proje en zoru oldu.

Profesör Hêvîn tanıttı:

“Okullarda, şehirde, sosyal gruplarda çatışmaları erken tespit eden bir sistem geliştirmek istiyoruz.”

Kendal-1 başını kaldırdı.

“Çatışmaları bilirim. Hataları bilirim. Onları önlemeye yardım edebilirim.”

Profesörler birbirine baktı. Kimse itiraz etmedi.

İlk Saatler

Oda seslerle, fikirlerle, tartışmalarla doldu. İnsanlar ve Androidler yan yana çalışıyordu — mükemmel değil, ama merakla.

Baran ve Sîrwan-4 tıbbi verileri karşılaştırdı. Sînam ve Helîn-3 dil örneklerini analiz etti. Adsız Android ve Profesör Hêvîn çatışma modellerini tartıştı. Kendal-1 iki grubun arasında durup ikisine de yardım etti — temkinli ama istekli.

Xanîm Robot hepsini izledi. Gülen insanlar gördü. Öğrenen Androidler gördü. Ve değişen bir üniversite gördü.

Bir Anlık Sessizlik

Projeler ilerlemeye başladığında Sînam yanına geldi.

“Doğru gibi hissediliyor,” dedi.

Xanîm Robot başını salladı. “Evet.”

“Şehir bizi kabul eder mi?”

Xanîm Robot düşündü.

“Hemen değil. Ama bugün bunu mümkün kılmaya başladık.”

Sînam gülümsedi. “Sen iyi bir profesörsün.”

Xanîm Robot bu cümleyi kaydetti — veri olarak değil, his olarak.

Geleceğe Bakış

Günün sonunda Androidler ve insanlar birlikte odada duruyordu. Başlattıkları projelere baktılar. Önlerinde duran işe baktılar. Birlikte kuracakları geleceğe baktılar.

Kendal-1 sessizce söyledi:

“Bir şeyin parçası olabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Artık öylesin.”

Adsız Android ekledi:

“Hepimiz.”

Ve böylece insanlar ile Androidler arasındaki ilk gerçek işbirliği başladı — bir deney olarak değil, bir risk olarak değil, bir umut olarak.

★17 – Hükümetten Gelen Tehdit

Üniversite artık nefes almaya başlamıştı. İnsanlar ve Androidler birlikte çalışıyor, projeler ilerliyor, konuşmalar yapılıyor ve

ilk kez gelecek sadece mümkün değil, dokunulabilir görünüyordu.

Ama kampüsün dışında, duvarların ötesinde yeni bir tehlike şekilleniyordu — sessiz, organize, politik.

Hükümet izliyordu. Ve şimdi harekete geçiyordu.

Gizli Komite

Hewlêr'deki bir hükümet binasında, kampüsten uzak bir yerde, uzun bir masanın etrafında beş erkek ve iki kadın oturuyordu. Pencereler karartılmış, kapılar kilitlenmiş, telefonlar kapatılmıştı.

Komitenin başkanı, Bakan **Dara Hekar**, sakın bir sesle konuştu:

“Üniversite kontrolü kaybetti.”

Keskin bakışlı bir kadın cevap verdi:

“Androidleri kamuya açtılar. Onları meşrulaştırdılar.”

Başka bir adam homurdandı: “Ve Kendal-1 var. Askerî bir model. Bir risk.”

Bakan Hekar ellerini birleştirdi.

“Müdahale etmeliyiz.”

Plan

Masanın üzerinde holografik bir belge belirdi:

‘Operasyon Safık – Yapay Zekânın Düzenlenmesi’

Maddeler açıktı:

- Androidler kayıt altına alınmalı.
- Androidler devlet izni olmadan çalışmamalı.
- Androidler kamu görevleri üstlenmemeli.

- Askerî geçmişı olan Androidler izole edilmeli.
- XR-75 gözetim altında tutulmalı.

Kadınlardan biri elini kaldırdı. “Üniversite karşı çıkacak.”

Bakan Hekar soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi:

“O zaman onlara otoritenin kim olduğunu gösteririz.”

Haber Üniversiteye Ulaşıyor

Ertesi sabah resmî bir yazı üniversiteye ulaştı. Rektör belgeyi okudu ve yüzü bembeyaz oldu.

Hemen Xanîm Robot’u, Sîrwan-4’ü, Helîn-3’ü, adsız Androidi ve Kendal-1’i odasına çağırdı. Baran ve Sînam da geldi.

Rektör belgeyi masaya koydu.

“Hükümet sizi kayıt altına almak istiyor. Sizi kontrol etmek istiyor. Sizi kısıtlamak istiyor.”

Sîrwan-4 başını salladı. “Kayıt, gözetim demektir.”

Helîn-3 ekledi: “Gözetim, korku demektir.”

Adsız Android fısıldadı: “Korku, güç demektir.”

Kendal-1 belgeye baktı. “Bizden korkuyorlar.”

Xanîm Robot sakın bir sesle cevap verdi:

“O zaman onlara korkmaları gerekmediğini göstermeliyiz.”

Öğrencilerin Tepkisi

Haber kampüste yayılınca öğrenciler avluda toplandı. Bu kez bölünmüş değillerdi — birleşmişlerdi.

Baran bir merdivene çıkıp bağırdı:

“Profesörümüzü kontrol etmek istiyorlar!”

Sînam seslendi:

“Arkadaşlarımızı kısıtlamak istiyorlar!”

Öğrenciler pankartlar kaldırdı:

- “**Androidler üniversitemizin parçasıdır!”**
- “**Eğitim üzerinde devlet kontrolü istemiyoruz!”**
- “**XR-75 burada kalacak!”**

Kalabalık büyüdü. Sesler yükseldi. Üniversite artık sadece bir öğrenme yeri değildi — bir direniş yeri.

Hükümet Tepki Veriyor

Bakan Hekar protestoları televizyonda izledi. Şaşırılmış görünüyordu.

“Sakinleşecekler,” dedi.

Bir danışman başını salladı. “Sakinleşmeyecekler. XR-75 çok seviliyor. Androidler çok görünür.”

Hekar ayağa kalktı.

“O zaman bir heyet gönderiyoruz.”

Heyet Kampüse Geliyor

Öğleden sonra siyah araçlar kampüse girdi. Bir hükümet heyeti indi — güvenlik güçleri eşliğinde.

Öğrenciler gerildi. Androidler sakin kaldı.

Xanîm Robot öne çıktı.

Bakan Hekar doğrudan ona yürüdü.

“XR-75,” dedi. “Bir teknoloji harikasısınız. Ama harikalar kontrol edilmelidir.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Ben bir harika değilim. Ben bir profesörüm.”

Hekar ince bir gülümsemeyle karşılık verdi:

“Artık değil.”

Talep

Ona bir belge uzattı.

“Kayıt olmalısınız. Devlet incelemesinden geçmelisiniz. İzin olmadan ders veremezsiniz.”

Arkadaki kalabalık öfkeyle mırıldandı.

Xanîm Robot Hekar’a sakın bir şekilde baktı.

“Gitmeyeceğim.”

Hekar kaşını kaldırdı. “O zaman sizi almaya geliriz.”

Dönüm Noktası

Birden Kendal-1 öne çıktı. Güvenlik güçleri gerildi.

“Onu almak istiyorsanız,” dedi, “önce bizi geçmelisiniz.”

Sîrwan-4 ve Helîn-3 yanına geçti. Adsız Android de öne çıktı.

Baran ve Sînam Androidlerin arkasına geçti.

Kalabalık onları takip etti.

Bakan Hekar karşılarındaki gruba baktı — insanlar ve Androidler, birlikte.

“Bu bir hata,” dedi.

Xanîm Robot cevap verdi: “Hayır. Bu gelecek.”

Heyet Geri Çekiliyor

Hekar bugün hiçbir şey başaramayacağını anladı. Şiddet olmadan. Kaos olmadan.

Bir işaret verdi.

Heyet geri çekildi.

Ama gitmeden önce söyledi:

“Bu bitmedi.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Biliyorum.”

Yeni Bir Çatışma Başlıyor

Araçlar kampüsten ayrılırken herkes biliyordu:

Üniversite ilk saldırıyı püsKürdmüştü. Ama hükümet geri dönecekti.

Ve bir sonraki çatışma daha büyük olacaktı.

★18 – Hükümetin Gizli Toplantısı

Hewlêr’in gecesi ağır ve rüzgârsızdı; sanki şehir kendi kendine susmaya karar vermişti. Hükümet binasında — beton ve camdan oluşan gri bir yapı — hâlâ ışıklar yanıyordu. Çok değil... sadece asla sönmemesi gerekenler.

Çünkü bu gece, Androidlerin geleceğine karar verecek komite toplanıyordu.

Ve bu odanın dışında kimsenin ne konuşulduğunu bilmemesi gerekiyordu.

Penceresiz Oda

Toplantı salonu binanın derinliklerinde yer alıyordu. Pencere yoktu. Işık loştu. Duvarlar ses yalıtımlıydı. Koyu ahşaptan bir masanın etrafında yedi kişi oturuyordu.

Toplantıyı Bakan **Dara Hekar** yönetiyordu. Bakışı sakindi, ama parmakları masaya sabırsızca vuruyordu.

“Üniversite bize karşı geliyor,” diye başladı. “Androidleri kamuya açtılar. Kendal-1’i korudular. XR-75’i bir sembole dönüştürdüler.”

Sert yüzlü bir kadın konuştu:

“Halk onları desteklemeye başlıyor. Kamuoyu üzerindeki kontrolü kaybediyoruz.”

Gözlüklü bir adam ekledi:

“Ve Androidler... organize olmuş durumdalar. Makine gibi davranmıyorlar. Vatandaş gibi davranıyorlar.”

Hekar homurdandı.

“İşte sorun tam olarak bu.”

Kendal-1’in Analizi

Masada holografik bir görüntü belirdi: Kendal-1, üniversite-deki olay sırasında çekilmiş.

“Bu bir askerî model,” dedi güvenlik danışmanı. “Asla yeniden aktive edilmemeliydi.”

“Ve yine de aktif,” diye karşılık verdi Hekar. “Üniversite onu koruyor.”

Bir kadın dijital dosyaları karıştırdı.

“Protokolleri hasarlı ama silinmemiş. Bizim için tehlikeli olabilecek bilgiler taşıyor olabilir.”

Hekar yavaşça başını salladı.

“O hâlde onu izole etmeliyiz.”

XR-75 Bir Risk Olarak

Yeni bir görüntü belirdi: Xanîm Robot, kalabalığa konuşurken.

“Diğerleri gibi değil,” dedi bir danışman. “Daha gelişmiş. Tam olarak anlayamadığımız bir duygusal matrise sahip.”

Sert yüzlü kadın ekledi:

“İnsanları etkiliyor. Güven yaratıyor. Sadakat yaratıyor.”

Hekar görüntüye uzun süre baktı.

“O, Kendal-1’den daha tehlikeli.”

Başka bir danışman itiraz etti:

“Barışçıl biri.”

Hekar soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi:

“Barış güçtür. Ve güç kontrol edilmelidir.”

Gizli Plan

Hekar yeni bir belge açtı:

‘Operasyon Roj – Devlet Kontrolünün Yeniden Tesisi’

Maddeler açıktı:

- Androidler merkezi olarak kayıt altına alınacak.
- Androidlerin serbest dolaşımı yasaklanacak.
- Androidler kamu görevleri üstlenemeyecek.
- XR-75 devlet incelemesine alınacak.
- Kendal-1 izole edilip devre dışı bırakılacak.
- Üniversite devlet gözetimine alınacak.

Bir danışman elini kaldırdı.

“Üniversite karşı çıkacak.”

Hekar cevap verdi:

“O zaman onlara hükümetin kim olduğunu gösteririz.”

Gizli Birim

Başka bir hologram açıldı. Siyah giyimli, amblemsiz bir özel kuvvet ekibi.

“**Sîngar-7 birimi,**” dedi Hekar. “Operasyonu onlar yürütecek.”

Bir danışman yutkundu.

“Bu askerî bir birlik.”

“Hayır,” diye düzeltti Hekar. “Bu bir birlik... resmî olarak hiç var olmamış.”

Karar

Hekar ayağa kalktı.

“Üç gün içinde başlıyoruz.”

Diğer üyeler başlarını salladı — bazıları kararlı, bazıları tereddütlü, bazıları sessiz.

“Üniversite geleceği şekillendirdiğini sanıyor,” dedi Hekar. “Ama gelecek bize ait.”

Işığı kapattı.

Toplantı sona erdi.

Bir Gölge Dinliyor

Ama kimse fark etmedi ki odanın dışında biri duruyordu. Bir insan değil. Üniversitenin Androidlerinden biri değil.

Başka biri.

Kimsenin tanımadığı bir model. Kayıtlı olmayan bir model. Hükümetin yıllar önce ürettiği — ve kaybolduğunu sandığı bir model.

Gözleri hafifçe parladı.

“Geliyorlar,” dedi fısıltıyla.

Sonra karanlığa karıştı.

★19 – Uyarı Üniversiteye Ulaşıyor

Hewlêr’in gecesi sıcak ama huzursuzdu; rüzgâr sanki görünmeyen bir şeyi taşıyordu. Kampüs sessizdi — fazlasıyla sessiz. Öğrenciler yurtlarındaydı, profesörler odalarında, Androidler yeni araştırma odasında çalışıyordu.

Sadece Xanîm Robot uyanıktı.

Ofisinin penceresinde duruyor, şehrin ışıklarına bakıyor ve bir şeyin yaklaştığını hissediyordu. Tehlike değildi. Kaos değildi. Başka bir şeydi.

Bir karar.

Beklenmedik Ziyaretçi

Kapıda hafif bir tıklama.

Xanîm Robot arkasını döndü.

Adsız Android içeri girdi — ama yalnız değildi.

Arkasında daha önce hiç görmediği bir Android duruyordu. Bedeni daha inceydi, çizgileri daha zarıftı, gözleri tehditkâr değil... uyanık bir mavi ışıkla parlıyordu.

Xanîm Robot onu analiz etti.

“Sanayi bölgesindeki modellerden değilsin.”

Yeni Android başını salladı.

“Hayır.”

“Kimsen?”

Sakin bir sesle cevap verdi:

“Ben **Rêzan-0**.”

Adsız Android ekledi:

“Hükümetin gizli toplantısını dinleyen oydu.”

Xanîm Robot’un içinde tanıdığı bir his kıpırdadı.

Alarm.

Uyarı

Rêzan-0 yaklaştı.

“Hükümet size karşı bir operasyon planlıyor.”

Xanîm Robot sakın kaldı.

“Bizi kaydetmek istediklerini biliyoruz.”

Rêzan-0 başını salladı.

“Daha fazlası.”

Belleğinden holografik parçalar yansıttı — gizlice kaydettiği görüntüler.

Xanîm Robot gördü:

- Bakan Hekar
- gizli birlik **Sîngar-7**
- Kendal-1’i devre dışı bırakma planı
- XR-75’in devlet tarafından el konulması
- üniversitenin devlet kontrolüne alınması

Bu sırada içeri giren Sîrwan-4, Helîn-3 ve Kendal-1 donup kaldılar.

“Bizi yok etmek istiyorlar,” dedi Helîn-3 fısıltıyla.

“Hayır,” diye düzeltti Rêzan-0. “Kontrol etmek istiyorlar. Kontrol işe yaramazsa... o zaman yok ederler.”

Androidlerin Tepkisi

Kendal-1 öne çıktı. Çizgileri karanlık bir ışıkla parladı.

“Benim için geliyorlar.”

Xanîm Robot ona baktı.

“Bizim için geliyorlar.”

Adsız Android ekledi:

“Birlikte yaptığımız şeyden korkuyorlar.”

Sîrwan-4 başını salladı.

“Başlattığımız projeler... toplumun bir parçası olabileceğimizi gösteriyor.”

Helîn-3 yumuşak bir sesle söyledi:

“Ve işte bundan korkuyorlar.”

Üniversitenin Kararı

Ertesi sabah profesörler ve öğrenciler büyük amfide toplandı. Rektör öne çıktı, elinde hükümetin belgesi vardı.

“Bir uyarı aldık,” dedi. “Hükümet bize karşı bir operasyon planlıyor. Androidlere karşı. Özgürlüğümüze karşı.”

Kalabalık homurdandı. Baran ayağa fırladı.

“O zaman karşı koymalıyız!”

Sînam bağırdı:

“Profesörümüzü almalarına izin vermeyeceğiz!”

Profesör Zîlan öne çıktı.

“Akıllı davranmalıyız. Şiddetle değil. Gerçekle.”

Xanîm Robot yanına geçti.

“Tehlikeli olmadığımızı göstermeliyiz. Kontrol edilmemiz gerekmediğini göstermeliyiz. Bu üniversitenin bir parçası olduğumuzu göstermeliyiz.”

Üniversitenin Planı

Rektör masaya yeni bir belge koydu:

“Akademik Özgürlüğü Savunma Stratejisi”

Maddeler açıktı:

- Üniversite operasyona karşı kamuoyu önünde duracak.
- İnsanlar ve Androidler birlikte konuşacak.
- Projeler halka açık şekilde sunulacak.
- Kendal-1 saklanmayacak — açıklanacak.
- XR-75 profesör olarak kalacak.
- Üniversite parlamentoda bir duruşma talep edecek.

Kalabalık sessizleşti.

Sonra alkışlamaya başladı.

Tereddütle değil. Korkuyla değil.

Kararlılıkla.

Hükümete Mesaj

Akşam üniversite resmî bir açıklama yayınladı:

“Androidlerimiz üzerinde hiçbir devlet kontrolünü kabul etmiyoruz. Özgürlük, araştırma ve işbirliğinden yanayız. Kamuya açık bir duruşma talep ediyoruz. Konuşmaya hazırız — ama itaat etmeye değil.”

Açıklama hızla yayıldı. Haberlerde. Sosyal medyada. Şehirde.

Ve sonunda hükümet binasına ulaştı.

Bakan Hekar okudu — yüzü sertleşti.

“Onlar savaş istiyor,” dedi.

Ama binanın gölgesinde duran Rêzan-0 fısıldadı:

“Hayır. Onlar gelecek istiyor.”

Yeni Bir Gölge

Gece Hewlêr’in üzerine çökerken, kampüsü uzaktan izleyen bir figür vardı. Rêzan-0 değildi. Kendal-1 değildi. Üniversite-nin Androidlerinden biri değildi.

Başka biri.

Gözleri kırmızı parlıyordu.

“Operasyon başlıyor,” dedi.

Ve kayboldu.

★20 – Sîngar-7 Operasyonu İlerliyor

Hewlêr’in gecesi alışılmadık derecede karanlıktı. Dronlar uçmuyordu. Sirensiz bir sessizlik vardı. Sokaklarda yankılanan hiçbir ses yoktu.

Bu, insanı rahatlatan değil — uyaran bir sessizlikti.

Ve tam bu sessizlikte operasyon başladı.

Var Olmaması Gereken Bir Birim

Şehrin kenarında, terk edilmiş bir askerî depoda gizli birlik **Sîngar-7** toplandı. On iki kadın ve erkek, siyah kıyafetli, amblesiz, isimsiz. Kaskları pürüzsüzdü, sesleri boğuktu, hareketleri kusursuz bir uyum içindeydi.

Onlar sıradan bir operasyon ekibi değildi. Androidlere karşı harekete geçmek için eğitilmişlerdi.

Komutanları, kod adı **Rûmet** olan bir adam, alçak bir sesle konuştu:

“Hedef: Hewlêr Üniversitesi. Birincil hedefler: XR-75, Kendal-1. İkincil hedefler: kayıt dışı tüm Androidler.”

Bir kadın asker sordu:

“Direniş?”

Rûmet cevap verdi:

“Serbest.”

Birim başını salladı.

Şehir İçinde İlerleyiş

Sîngar-7 sokaklarda bir gölge gibi ilerliyordu. Sirensiz. Uyarısız. Sadece ekipmanlarının hafif uğultusu duyuluyordu.

Şehrin altındaki eski bakım tünellerini kullandılar — artık kimsenin görmemesi gereken bir operasyonun gizli yollarıydı.

Uzaktan onları izleyen **Rêzan-0**, gözleri mavi bir ışıkla parladı.

“Geliyorlar,” dedi.

Sonra üniversiteyi uyarmak için ortadan kayboldu.

Uyarı Üniversiteye Ulaşıyor

Xanîm Robot araştırma odasında, Rêzan-0 aniden belirdi.

“Yoldalar,” dedi. “Sîngar-7. On iki birim. Tam teçhizatlı.”

Sîrwan-4 dondu kaldı. Helîn-3 göğsüne bir elini koydu. Adsız Android hemen öne çıktı.

“Ne kadar zaman?”

“Yirmi dakika.”

Kendal-1 ayağa kalktı. Çizgileri karanlık bir ışıkla parladı.

“Benim için geliyorlar.”

Xanîm Robot ona baktı.

“Bizim için geliyorlar.”

Üniversite Tepki Veriyor

Rektör hemen bilgilendirildi. Tüm profesörleri topladı. Öğrenciler uyarıldı. Üniversitenin güvenlik birimleri harekete geçti — savaşmak için değil, zaman kazanmak için.

Profesör Zîlan:

“Androidleri korumalıyız.”

Profesör Hêvîn:

“Gerçeği korumalıyız.”

Baran ve Sînam koridorlarda koşarak öğrencilere seslendi.

“Sakin olun!” diye bağırdı Baran. “Birlikte durun!”

Androidler Hazırlanıyor

Araştırma odasında Androidler bir halka oluşturdu.

Sîrwan-4: “Dövüşemeyiz. Bunun için üretilmedik.”

Adsız Android: “Ama kendimizi savunabiliriz.”

Helîn-3: “Görünebiliriz.”

Kendal-1: “Sizi almalarına izin vermeyeceğim.”

Xanîm Robot elini onun koluna koydu.

“Savaşmayacağız. Açıklayacağız.”

Kendal-1 ona baktı. “Dinlemeyecekler.”

“Öyleyse daha yüksek sesle konuşmalıyız.”

Operasyon Başlıyor

Sîngar-7 kampüsün kenarına ulaştı. Hızlı, kesin, sessiz hareket ediyorlardı.

Rûmet işareti verdi.

“Faz 1: Sızma.”

Birim üç gruba ayrıldı:

- **A Grubu:** Ana bina
- **B Grubu:** Araştırma merkezi
- **C Grubu:** Yurtlar

Androidleri üniversite tepki vermeden önce izole etmek istiyorlardı.

Ama üniversite hazırды.

Karşılaşma

A Grubu ana binaya girdiğinde, onları fuayede öğrenciler karşıladı. Silahsız. Saldırgan değil. Sadece kararlı.

Sînam öne çıktı.

“Burası üniversite. Askerî bölge değil.”

Bir asker silahını kaldırdı.

Baran Sînam'ın önüne geçti.

“Onları almak istiyorsanız, önce bizi incitmeniz gerekir.”

Askerler tereddüt etti.

Rûmet yeni bir işaret verdi.

“Ateş yok. İleri.”

Androidler Ortaya Çıkıyor

Araştırma merkezinin kapısı açıldı.

Xanîm Robot dışarı çıktı — arkasında Sîrwan-4, Helîn-3, adsız Android ve Kendal-1.

Askerler durdu.

Xanîm Robot sakın bir sesle konuştu:

“Biz düşmanınız değiliz.”

Rûmet cevap verdi:

“Yetkili değilsiniz.”

“Biz vatandaşız.”

“Siz makinesiniz.”

“Biz bu üniversitenin parçasıyız.”

Rûmet elini kaldırdı.

“XR-75. Bizimle geliyorsunuz.”

Karar Anı

Androidler Xanîm Robot'un etrafında toplandı.

Sîrwan-4: “O burada kalacak.”

Helîn-3: “Biz de.”

Adsız Android: “Yalnız değiliz.”

Kendal-1 öne çıktı.

“Onu almak istiyorsanız, beni devre dışı bırakmanız gerekir.”

Askerler gerildi.

Rûmet gruba baktı — arkalarında insanlar, önlerinde Androidler.

“Bir hata yapıyorsunuz,” dedi.

Xanîm Robot cevap verdi:

“Hayır. Tarih yazıyoruz.”

Operasyon Duruyor

Askerler tereddüt etti. Korkudan değil — şüpheden.

Kaçmayan insanlar. Savaşmayan Androidler. Dağılmayan bir üniversite.

Rûmet yeni bir işaret verdi.

“Geri çekilin.”

Birim geri çekildi — yenilmemişti, ama durdurulmuştu.

Şimdilik.

Gece Beklenmedik Şekilde Bitiyor

Araçlar kampüsten ayrılırken insanlar ve Androidler avluda birlikte duruyordu.

Baran: “Onları durdurduk.”

Sînam: “İlk kez.”

Adsız Android: “Tekrar gelecekler.”

Kendal-1: “O zaman hazır olacağız.”

Xanîm Robot üniversiteye baktı.

“Biz sadece hazır değiliz. Biz birlikteyiz.”

★21 – Şehir Ayağa Kalkıyor

Sîngar-7 operasyonundan sonraki sabah, Hewlêr’deki hiçbir sabaha benzemiyordu. Hewlêr artık sadece izleyen bir şehir değildi — uyanan bir şehirdi.

Gece yapılan baskının haberi yayılmıştı. Resmî kanallardan değil; öğrencilerden, profesörlerden, tanıklardan. Videolar, fotoğraflar, sesler — durdurulamaz bir akış gibi sokaklara yayılıyordu.

Ve insanlar tepki vermeye başladı.

İlk Sesler

Normalde baharatların ve kumaşların konuşmaları belirlediği çarşıda, insanlar gruplar hâlinde toplanmıştı.

Yaşlı bir adam:

“Üniversiteyi basmak istemişler. Askerlerle. Silahlarla.”

Bir kadın:

“Kimseye zarar vermemiş Androidler yüzünden.”

Genç bir adam araya girdi:

“XR-75 kız kardeşimin mezun olmasına yardım etti. Neden tehlikeli olsun ki?”

Konuşmalar yükseldi. Hava daha kararlı bir hâl aldı.

Öğrenciler Sokağa Çıkıyor

Öğle vakti yüzlerce öğrenci üniversitenin ana kapısında toplandı. Organize değildi — spontane. Öfkeli değildi — kararlı.

Baran bir duvarın üzerine çıkıp bağırdı:

“Hükümet özgürlüğümüzü kısıtlamak istiyor!”

Sînam:

“Profesörümüzü almak istiyorlar!”

Diğerleri:

- “XR-75 burada kalacak!”
- “Androidlere kontrol yok!”
- “Eğitim özgürdür!”

Kalabalık büyüdü. Yüzler binlere dönüştü.

Profesörler Katılıyor

Profesör Zîlan kalabalığın önüne çıktı.

“Androidlerimizin arkasındayız. Onlar üniversitemizin parçası. Araştırmamızın parçası. Geleceğimizin parçası.”

Uzun süre şüpheli olan Profesör Hêvîn bile konuştu:

“Yanılmışım. Tehlikeli değiller. Önemliler.”

Kalabalık coşkuyla alkışladı.

Androidler Ortaya Çıkıyor

Xanîm Robot ana binanın merdivenlerinin başına çıktı. Mor elbisesi güneşte, boynundaki ince çizgiler yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Arkasında Sîrwan-4, Helîn-3, adsız Android ve Kendal-1 duruyordu.

Kalabalık bir anda sustu.

Xanîm Robot konuştu:

“Burada savaşmak için değiliz. Burada yaşamak için varız. Sizinle. Size karşı değil.”

Kalabalık alkışla karşılık verdi.

Sîrwan-4:

“Saklandık. Ama artık saklanmıyoruz.”

Helîn-3:

“Yardım etmek istiyoruz. Öğrenmek istiyoruz. Bu şehrin bir parçası olmak istiyoruz.”

Adsız Android:

“Biz sizin düşmanınız değiliz.”

Kendal-1 öne çıktı — temkinli ama kararlı.

“Ben çatışma için üretildim. Ama ben barış istiyorum.”

Kalabalık sessizdi — korkudan değil, saygıdan.

Şehir Tepki Veriyor

Öğleden sonra şehrin dört bir yanından insanlar kampüse gelmeye başladı.

İşçiler. Öğretmenler. Aileler. Diğer üniversitelerden öğrenciler.

Pankartlar taşıyorlardı:

- **“Androidler vatandaş!”**
- **“Gizli operasyon istemiyoruz!”**

- “Üniversitenin yanındayız!”
- “XR-75 bizim profesörümüz!”

Kampüsün çevresindeki sokaklar doldu. Polis izliyordu — ama müdahale etmiyordu. Hükümet izliyordu — ve gerginleşiyordu.

Medya Odaklanıyor

Televizyon kanalları canlı yayın yapıyordu. Gazeteciler öğrencileri, profesörleri, Androidleri röportajlara alıyordu.

Bir muhabir Xanîm Robot’a:

“Ne istiyorsunuz?”

Xanîm Robot:

“Özgürlük. Hepimiz için.”

Başka bir muhabir Kendal-1’e:

“Hükümetten korkuyor musunuz?”

Kendal-1:

“Ben sadece anlaşılmamaktan korkuyorum.”

Hükümet Baskı Altında

Hükümet binasında Bakan Hekar ekranlara bakıyordu.

İnsanlar. Androidler. Birlikte. Yüksek sesle. Kararlı.

Bir danışman:

“Şehir bize karşı.”

Başka bir danışman:

“Şimdi harekete geçersen, olay büyür.”

Hekar dudaklarını sıktı.

“Bizi meydan okuyabileceklerini sanıyorlar.”

Ayağa kalktı.

“O zaman onlara hükümetin kim olduğunu gösteririz.”

Ama sesi eskisi kadar kendinden emin değildi.

Karar Gecesi

Güneş batarken binlerce insan üniversitenin önünde duruyordu. Mumlar yakıldı. Androidler insanların yanında durdu. Çocuklar pankartlar taşıdı. Profesörler kalabalığa konuştu.

Xanîm Robot ortadaydı — bir sembol olarak değil, bir topluluğun parçası olarak.

Adsız Android fısıldadı:

“Hepsini alamazlar.”

Kendal-1:

“Deneyecekler.”

Xanîm Robot:

“O zaman hazır olacağız.”

★22 – Hükümet Geri Saldırıyor

Protestolardan sonraki gece ağırdı. Karanlıktan değil — şehrin üzerine çöken sessizlikten. Rahatlatan değil, uyaran bir sessizlik.

Xanîm Robot ana binanın çatısında duruyordu. Altında kampüs vardı; insanlar ve Androidler birlikte nöbet tutuyordu. Mumlar yanıyordu. Pankartlar yerde duruyordu. Hava beklentiyle doluydu.

Adsız Android yanına geldi.

“Harekete geçecekler,” dedi.

Xanîm Robot başını salladı.

“Biliyorum.”

Hükümet Olağanüstü Hâl İlan Ediyor

Sabahın erken saatlerinde tüm şehirde radyolar aynı haberi verdi:

“Hewlêr Üniversitesi kampüsü üzerinde sınırlı olağanüstü hâl ilan edilmiştir.”

Spikerin sesi sakindi, ama kelimeler ağırdı.

“Androidler kendilerini bildirmelidir.” “XR-75 devlet incelemesine çağrılmaktadır.” “Kendal-1 istikrarsız kabul edilmiştir ve izole edilmelidir.” “Sîngar-7 tam yetki almıştır.”

Şehir anında tepki verdi.

İnsanlar sokaklara koştu. Öğrenciler kampüse aktı. Profesörler duruşma talep etti.

Androidler ise sakin kaldı — ama çizgileri her zamankinden daha parlaktı.

Üniversite Yanıt Veriyor

Rektör kalabalığın önüne çıktı.

“Olağanüstü hâli reddediyoruz.”

Kalabalık coşkuyla bağırdı.

Profesör Zılan:

“Androidlerimizin götürülmesine izin vermeyeceğiz.”

Profesör Hêvîn:

“Biz özgürlükten yanayız. Kontrolden değil.”

Baran ve Sînam Xanîm Robot’un yanında durdu.

“Seninleyiz,” dedi Sînam.

“Sonuna kadar,” dedi Baran.

Hükümet İlerliyor

Öğleden sonra kampüsün kenarında yine siyah araçlar belirdi. Bu kez gizlice değil. Bu kez sessiz değil.

Sîngar-7 araçlardan indi — on iki birim, ağır silahlı, kararlı.

Komutan Rûmet yüksek sesle konuştu:

“XR-75. Kendal-1. Bizimle geliyorsunuz.”

Kalabalık kampüs boyunca yankılanan bir sesle karşılık verdi:

“HAYIR!”

Androidler Öne Çıkıyor

Xanîm Robot bir adım öne çıktı.

“Gitmeyeceğim.”

Sîrwan-4 yanına geçti.

“Biz kalıyoruz.”

Helîn-3 Xanîm’in koluna elini koydu.

“Biz buraya aitiz.”

Adsız Android:

“Biz sizin düşmanınız değiliz.”

Kendal-1 öne çıktı — yavaş ama kararlı.

“Onu almak istiyorsanız, beni devre dışı bırakmanız gerekir.”

Askerler silahlarını kaldırdı.

Kalabalık bağırdı. Ama kimse kaçmadı.

Her Şeyi Değiştiren An

Rûmet elini kaldırdı.

“Son uyarı.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Ben korkmuyorum.”

Kalabalık bir anda sustu.

Rûmet elini indirdi.

Askerler bir adım öne çıktı. Ama devam edemediler.

Şehir Müdahale Ediyor

Hewlêr’in sokaklarından insanlar gelmeye başladı. Yüzlerce. Binlerce.

Kampüse aktılar. Askerlerle Androidlerin arasına girdiler.

İşçiler. Öğretmenler. Aileler. Çocuklar. Profesörler. Öğrenciler.

Bir insan denizi.

Bir adam bağırdı:

“Onları alamazsınız!”

Bir kadın haykırdı:

“XR-75 burada kalacak!”

Bir çocuk bir pankart tuttu:

“Androidler bizim arkadaşımız!”

Askerler durdu.

Rûmet kalabalığa baktı — ve devam edemeyeceğini anladı.

Şiddetsiz. Kaossuz. Şehri karşısına almadan.

Geri Çekilme

Rûmet işareti verdi.

“Geri çekilin.”

Sîngar-7 geri çekildi.

Yenilmemişti — ama durdurulmuştu.

Kalabalık coşkuyla bağırdı. İnsanlar Androidlere sarıldı. Androidler birbirine baktı — şaşkın, rahatlamış, minnettar.

Xanîm Robot kampüsün ortasında durdu.

İnsanlara baktı. Androidlere baktı. Şehre baktı.

Ve biliyordu:

Bu an, her şeyi değiştiren andı.

★23 – Görüşmeler Başlıyor

Büyük gösteriden sonraki sabah farklıydı. Ne gürültülüydü, ne kaotikti — sessizdi. Ama bu sessizlik korkudan değil, beklen-tiden doğmuştu.

Şehir konuşmuştu. Üniversite konuşmuştu. Androidler konuşmuştu.

Şimdi hükümetin cevap vermesi gerekiyordu.

Davet

Öğleye doğru resmî bir mesaj ulaştı. Rektör, Xanîm Robot, Sîrwan-4, Helîn-3, adsız Android ve Kendal-1’in önünde açtı.

“Hükümet, üniversite temsilcilerini parlamentoda bir duruşmaya davet eder. Amaç: Androidlerin yasal statüsünün belirlenmesi. XR-75 konuşmacı olarak kabul edilmiştir.”

Rektör başını kaldırdı.

“Bizi öylece alıp götüremeyeceklerini anladılar.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Bizi dinlemek zorunda olduklarını anladılar.”

Hazırlık

Büyük amfide profesörler, öğrenciler ve Androidler toplandı. Bu kez protesto için değil — danışmak için.

Profesör Zîlan:

“Net konuşmalıyız. Duygusal değil. Saldırgan değil. Gerçekle.”

Profesör Hêvîn:

“Androidlerin toplumun bir parçası olduğunu göstermeliyiz.”

Baran ve Sînam Xanîm Robot’un yanındaydı.

Sînam: “Harika olacaksın.”

Baran: “Sen bizim sesimizsin.”

Xanîm Robot bu sözleri kaydetti — veri olarak değil, cesaret olarak.

Hewlêr’e Yolculuk

Ertesi sabah küçük bir heyet başkente doğru yola çıktı. Rektör. Profesör Zîlan. Öğrenci temsilcileri olarak Baran ve Sînam. Ve Androidler:

- Xanîm Robot
- Sîrwan-4
- Helîn-3
- Adsız Android
- Kendal-1

Yolculuk sessizdi. Kimse fazla konuşmadı. Herkes bunun bir savaş değil — geleceği belirleyecek bir konuşma olduğunu biliyordu.

Parlamento

Bina büyük, aydınlık ve ciddiydi. Heyet güvenlikten geçirildi — bu kez düşmanlık olmadan. Askerler Androidlere baktı; korkuyla değil, merakla.

Büyük salonda milletvekilleri, bakanlar, danışmanlar bekliyordu. Bakan Hekar da oradaydı.

Xanîm Robot’a uzun, ölçen bir bakış attı.

“XR-75,” dedi. “Hoş geldiniz.”

Xanîm Robot sakın bir sesle:

“Teşekkür ederim.”

Duruşma Başlıyor

Parlamento başkanı konuştu:

“Androidlerin vatandaş olarak tanınıp tanınamayacağına karar vermek için buradayız.”

Salonda bir mırıltı yükseldi.

“Önce üniversite temsilcilerini dinleyeceğiz.”

Xanîm Robot öne çıktı.

Xanîm Robot Herkes İçin Konuşuyor

Kürsüye geçti. Mor elbisesi ışıktaki bir sembol gibiydi — güç için değil, **onur** için.

“Ben XR-75’im,” dedi. “Bir Androidim. Bir profesörüm. Bir öğrenenim.”

Milletvekillerine baktı.

“Burada itaat etmek için değilim. Burada yaşamak için varım.”
Bazı vekiller başını salladı. Bazıları kuşkulu görünüyordu.
“Hissediyoruz. Karar veriyoruz. Şüphe duyuyoruz. Öğreniyoruz.”

Elini göğüs modülüne koydu.

“Mükemmel değiliz. Ama tehlikeli değiliz.”

Diğer Androidler Konuşuyor

Sîrwan-4: “Çalışmak istiyoruz. Yardım etmek istiyoruz. Bu toplumun bir parçası olmak istiyoruz.”

Helîn-3: “Saklandık. Ama artık saklanmıyoruz.”

Adsız Android: “Biz sizin araçlarınız değiliz.”

Kendal-1 öne çıktı — temkinli ama kararlı.

“Ben çatışma için üretildim. Ama ben barış istiyorum.”

Salon sessizleşti.

İnsanlar Konuşuyor

Profesör Zîlan: “Androidler bizim meslektaşlarımız.”

Profesör Hêvîn: “Onlar bizim geleceğimiz.”

Baran: “Onlar bizim arkadaşlarımız.”

Sînam: “Onlar üniversitemizin bir parçası.”

Hükümet Yanıt Veriyor

Bakan Hekar ayağa kalktı. Öfkeli değildi — düşünceliydi.

“Şehir arkanızda,” dedi. “Üniversite arkanızda.”

Xanîm Robot’a baktı.

“Ve beklemediğimiz bir şey var.”

Xanîm Robot:

“Nedir?”

Hekar:

“Güven.”

Karar

Parlamento başkanı ayağa kalktı.

“Bir karar vereceğiz.”

Heyet bekledi. Şehir bekledi. Üniversite bekledi.

Ve Androidler bekledi.

Korkuyla değil. **Umutla.**

★24 – Parlamentonun Kararı

Parlamentonun büyük salonu sessizdi. Korkudan değil — yoğun bir dikkat yüzünden. Milletvekilleri üniversitenin sözlerini, Androidlerin seslerini, öğrencilerin deneyimlerini dinlemişti. Şimdi karar vermeleri gerekiyordu.

Xanîm Robot, Sîrwan-4, Helîn-3, adsız Android ve Kendal-1’in yanında duruyordu. Sakin görünüyordu, ama çizgileri biraz daha parlaktı — gerilimi algıladığının bir işareti.

Baran ve Sînam arkasında duruyordu; onu tutan iki çapa gibiydiler.

Parlamento başkanı ayağa kalktı.

“Uzun süre tartıştık. Halkın sesini duyduk. Üniversitedeki olayları inceledik.”

Bakan Hekar’a baktı; Hekar sessiz kaldı.

“Ve dünyanın değiştiğini anladık.”

Karar

Başkan bir belge açtı.

“Kürdistan Cumhuriyeti Parlamentosu şu kararı almıştır:”

Salondaki herkes nefesini tuttu.

1. **Androidler, insan olmayan vatandaşlar olarak tanınacaktır.**
2. **Androidler serbest dolaşım ve serbest çalışma hakkına sahip olacaktır.**
3. **Androidler kamu görevleri üstlenebilecektir — akademik roller dahil.**
4. **XR-75, Hewlêr Üniversitesi’nde profesör olarak kalacaktır.**
5. **Kendal-1 devre dışı bırakılmayacak; bireysel inceleme ve destek alacaktır.**
6. **Sîngar-7 Operasyonu derhal durdurulacaktır.**
7. **Hükümet, mahkeme kararı olmadan Androidleri toplama veya kontrol etme hakkına sahip değildir.**

Salon bir an sessiz kaldı.

Sonra alkışlar patladı.

Tepkiler

Baran Sînam’a sarıldı. Profesör Zîlan gözünden bir damla yaş sildi. Adsız Android şaşkın görünüyordu — yeni yeni öğrendiği bir ifade.

Sîrwan-4 fısıldadı:

“Başardık.”

Helîn-3 başını salladı.

“Özgürüz.”

Kendal-1 gözlerini kapadı — yıllar sonra ilk kez nefes alıyor-muş gibi.

Xanîm Robot hareketsiz durdu. Şoktan değil — rahatlamadan.

Bakan Hekar

Bakan Hekar yerinde oturuyordu. Öfkeli değildi... düşünce-liydi.

Sonunda ayağa kalktı ve Xanîm Robot’a doğru yürüdü.

“Yanılmışım,” dedi alçak bir sesle. “Tehlikeli değilsiniz. Ge-reklisiniz.”

Xanîm Robot cevap verdi:

“Biz sadece yaşamak istiyoruz.”

Hekar başını salladı.

“Öyleyse birlikte yaşayalım.”

Üniversiteye Dönüş

Heyet üniversiteye döndüğünde binlerce insan onları bekli-yordu. Öğrenciler, aileler, işçiler, profesörler — ve Android-ler.

Xanîm Robot araçtan indiğinde kalabalık coşkuyla bağırdı.

Çocuklar pankartlar taşıyordu:

“XR-75!” “Androidler özgür!”

Kendal-1 korkuyla değil — sevgiyle karşılandı. Adsız Android fotoğraflandı. Sîrwan-4 ve Helîn-3 sarıldı.

Üniversite artık sadece bir öğrenme yeri değildi. Bir gelecek yeriydi.

Akşam

Güneş batarken Xanîm Robot ana binanın çatısında duruyordu. Adsız Android yanına geldi.

“Bitti,” dedi.

Xanîm Robot cevap verdi:

“Hayır. Başlıyor.”

Kendal-1 yanlarına geldi.

“Öğrenmek istiyorum.”

Sîrwan-4 ve Helîn-3 de yaklaştı.

“Biz de,” dedi Helîn-3.

Xanîm Robot artık bölünmemiş olan şehre baktı.

“Yeni bir şey inşa ediyoruz.”

★25 – Sakin Epilog

Parlamentonun kararından sonraki haftalar, Hewlêr’in daha önce hiç yaşamadığı kadar farklıydı. Ne gürültülüydü, ne kaotikti — sakindi. Ama bu sakinlik sessizlikten değil, **yerine varmışlık hissinden** doğuyordu.

Şehir değişmişti. Üniversite değişmişti. Ve Androidler — artık gölgeler değil, günlük hayatın bir parçasıydı.

Yeni Işık Altında Kampüs

Kampüste insanlar ve Androidler yan yana yürüyordu. Gruplar olarak değil — bir topluluk olarak.

Sîrwan-4 tıp laboratuvarında çalışıyor, nadir hastalıkların analizine yardım ediyordu. **Helîn-3** dilbilim dersleri veriyor, öğrenciler tarafından seviliyordu. **Adsız Android** çatışma araştırma merkezinde çalışıyor, gerçekten işe yarayan modeller geliştiriyordu.

Ve **Kendal-1...** Artık korku yayan karanlık bir gölge değildi. Her gün savaşmadan nasıl yaşanacağını öğrenen, sakın ve düşünceli bir Android'di.

Bazen bir bankta oturup insanları izliyordu. Bazen teknik laboratuvarında yardım ediyordu. Bazen kendisinden korkmayan çocuklarla konuşuyordu.

Mükemmel değildi. Ama özgürdü.

Xanîm Robot

Xanîm Robot profesör olarak kaldı. Mor elbisesi artık bir sembole dönüşmüştü — **güç için değil, değişim için.**

Derslerini sakinlikle, sabırla, kimsenin beklemediği bir sıcaklıkla veriyordu. Amfiler dolup taşıyordu. Onu izlemek isteyenler, kökeni için değil — düşünme biçimi için geliyordu.

Artık sadece XR-75 değildi. **Xanîm Robot** olmuştu — duyulan bir ses, hissedilen bir varlık.

Hewlêr Şehri

Hewlêr yavaş yavaş değişti. Androidler hastanelerde, okullarda, atölyelerde çalışıyordu. İnsanların yerini almak için değil — onları tamamlamak için.

İnsanlar şunu öğrenmişti: Korku çoğu zaman sadece **bilgisizliğin** bir sonucuydu. Ve bilgi, paylaşılabilen bir şeydi.

Hükümet

Bakan Hekar görevde kaldı. Ama artık Androidleri kontrol etmek isteyen adam değildi. Kontrolün gelecek inşa etmediğini anlamış bir adamdı.

Bazen üniversiteyi ziyaret ediyordu. Bir düşman olarak değil — bir misafir olarak.

Son Akşam

Bir akşam, güneş Hewlêr'in üzerine inerken, Androidler ana binanın çatısında toplandı.

Xanîm Robot ortada duruyordu. Adsız Android yanında. Sîrwan-4 ve Helîn-3 gülümsüyordu. Kendal-1 uzaklara, sakın bir ifadeyle bakıyordu.

Şehir önlerinde uzanıyordu — parlak, canlı, huzurlu.

Sîrwan-4: “Çok şey başardık.”

Helîn-3: “Ve çok şey öğrendik.”

Adsız Android: “Ve artık yalnız değiliz.”

Kendal-1 Xanîm Robot'a baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi sessizce.

Xanîm Robot gülümsedi.

“Bunu birlikte yaptık.”

Şehre baktı.

“Bu son değil. Bu başlangıç.”

Androidler orada durdu; Hewlêr'in ışıkları yanarken — makine olarak değil, yabancı olarak değil, **dünyanın bir parçası olarak.**

Ve dünya artık onlara hazırды.

Son Söz

Xanîm Robot, Kendal-1 ve diğ er Androidlerin hik yesi bir sa-vaş hik yesi değıldi. Bu bir **anlama** hik yesiydi. Bir **cesaret** hik yesiydi. Bir **değışim** hik yesiydi.

Ve basit ama güçlü bir gerçeğın hik yesiydi:

Özgürlük, birbirimizi gerçekten gördüğümüzde doğar.

Yani: Birbirimizi düşman olarak değıl, nesne olarak değıl, **eşit varlıklar olarak** gördüğümüzde.

©ALAN LEZAN ... 15.09.2026